DEN ÆLDRE EDDA

FØRSTE AFDELING.

OLDNORDISKE GUDESANGE.

Fanny Rasmussen.
24-12-

DEN ÆLDRE EDDA

OVERSAT AF

H. G. MØLLER.

FÖRSTE AFDELING:
GUDESANGE.

KØBENHAVN.
CHR. STEEN & SÖNS FORLAG.
I. COHENS BOGTRYKKERI.
1870.

Vølvens Spådom.

---

1. Hejd hun hed,
hvor til Huse hun kom,
spående Vølve;
Ulve hun tæmmed,
Sejd hun øved,
Sejd hun elsked.
Altid var hun yndet
af onde Kvinder.

2. Ene sad hun ude,
da den ældgamle kom,
den vældige As,
og i Öje hende skued.
„Hvad vil I vide?
Hvi vil I mig friste?
Vel véd jeg, Odin!
hvor du skjulte dit Öje.“

3. Hærfader gav hende
herlige Ringe,

1—3. Odin kommer til Vølven Hejd og rådspörger hende Fra V. 4. begynder Vølvens Sang.

Visdoms Ord,
Spådoms Ord.
Vidt skued hun, vidt
over Verdner alle.

4. „Hører nu alle
hellige Slægter,
store og små
Sönner af Hejmdal!
Valfader! jeg lyder.
Mælet jeg løfter
om Mændenes Frasagn,
de förste, jeg mindes.

5. Jætter jeg mindes
i Oldtid fødte;
fordum blev
hos dem jeg fostret.
Ni Verdner jeg véd,
Verdenstræer ni.
Den herlige Ask
var end under Mulde.

6. I årle Oldtid,
da Yme leved,
var ej Sand eller Sø
eller svale Bølger.
Jord var der ikke,
ej Himmel foroven,

men et svælgende Gab,
hvor Græs ej grode.

7. Da skabtes Verden
af Burs Sönner;
den mægtige Midgård
monne de grunde.
Fra Syd skinned Sol
paa Salens Stene;
da grode af Grund
de grönne Urter.

8. Fra Syd kom Sol
med Måne i Følge;
Himlens Rand
den greb med sin höjre.
Sol ej vidste,
hvor Sale den ejed,
Måne ej vidste,
hvad Magt den ejed,
Stjerner ej vidste,
hvad Sted de ejed.

9. Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
Lov at sætte.
Nat og Næ
Navn de gave,

Morgen og Middag
da blev nævnet,
Kvæld og Aften
For År at tælle.

10. Aserne mødtes
paa Idesletten;
Gård og höjen
Hal de bygged;
Kraften de øved,
alt de forsøgte,
Esser de danned
og Smykker smedded,
Tænger og kunstigt
Værktöj gjorde.

11. Af Guld var alt,
hvad Guderne ejed;
med Guldtavl leged
de fro i Gårde.
Da kom der trende
Thursekvinder,
mægtige Møer
fra Jætters Hjem.

12. Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
for der at dömme,

---

11. De tre Thursekvinder ɔ: Nornerne.

hvo der skulde skabe
Dværgenes Skare
af den blodige Ström,
af Blåins Ben.

13. Blev da Modsogne
ypperst og mægtigst
af alle Dværge,
men Durin den anden.
I Mands Lignelse
skabte de mange
Dværge i Jorden,
som Durin sagde.

14. Ny og Næ,
Nord og Syd,
Øst og Vest,
Althjov, Dvalin,
Nå og Nåin,
Niping, Dåin,
Bivör, Båvör,
Bömbur, Nore,
Ån og Ånar,
Oin, Mjødvitne.

15. Veg og Gandalv,
Vindalv, Thorin,
Thrå og Thråin,
Thekk, Vit og Lit,

---

12. Blåin ɔ: Yme.

Ny og Nyråd,
Regin og Rådsvid.
Nu har jeg rigtigt
Dværgene nævnet.

---

16. File, Kile,
Funden, Nale,
Hefte, Vile,
Hanar, Svior,
Billing, Brune,
Bild og Bure,
Fraa; Hornbore,
Fræg og Lone,
Ørvang, Jare,
Ejkinskjald.

17. Tid er at tælle
for Mændenes Slægter
Dværgenes Flok
fra Dvalin til Lovar,
de, som søgte
fra Salens Sten
til Ørvangs Sæde,
til Kampens Sletter.

18. Der var Drøpne
og Dolgthrase,

---

17. Dværgen Ørvangs Sæde og Kampens Sletter ɔ: Jordoverfladen.

Hår, Höjspore,
Hlævang, Gloin,
Dore, Ore,
Duv, Andvare,
Skirve, Virve,
Skavid, Å,

19. Alv og Yngve,
Ejkinskjald,
Fjalar og Froste,
Finn og Ginnar.
Evig skal mindes,
mens Mennesker leve,
Lovars Fædres
lange Række.

---

20. Til Huse kom
tre af de hulde,
mægtige Asers
ædle Skare.
Kraftløse Væsner
fandt de ved Voven,
Ask og Embla,
uden Skæbne.

21. Ånde de drog ej,
Ånd de ej havde,
ej Blod, ej Lød,
ej Liv og Lader.

Ånde gav Odin,
Ånd gav Høner,
Lød gav Loder
og dertil Livsblod.

---

22. En Ask jeg kender
— Yggdrasil hedder den —;
höj den står
med Skumdraaber stænket.
Deden kommer Dug,
som i Dale falder;
evig den grönnes
over Urdas Væld.

23. Deden komme Møer,
de meget vidende
tre fra Salen
dybt under Stammen.
Urd nævntes den ene,
den anden Verdande,
Skuld kaldes den tredje,
naar Runer ristes.
Love de lagde,
Liv de bestemte
for Slægternes Börn
og Heltenes Skæbne.

24. Hun ved, at Odins
Öje skjultes

dybt i Mimes
klare Kilde.
Hver Morgen Mime
Mjød mon drikke
af Valfaders Pant.
Véd I nu mér eller hvad?

25. Hun véd. hvor Hejmdals
Horn er fjælet
under det himmelhöje,
hellige Træ;
hun ser den våde
Fos at vælde
af Valfaders Pant.
Véd I nu mér eller hvad?

26. Det förste Mord,
hun i Verden mindes,
var, da de på Spydsodd
Gullvejg spidded,
og i den höjes
Hal hende brændte.
Tre Gange brændtes
den tre Gange bårne,
atter og atter;
dog end hun lever.

26—8. Guldets Magt bringer Strid i Verden både blandt Mennesker og blandt Guder.

27. Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
for der at dömme,
om Aserne skulde
Skaden bære
eller for Brøden
Bøder tage.

28. Da slyngede Odin
Spydet ud
og voldte det förste
Drab i Verden.
Brudt var Væggen
om Asers Borg.
Stridslystne Vaner
over Sletterne skrede.

29. Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
for der at rådslå
om, hvo der havde ondt
i Æthren blandet
og givet Ods Mø
til Jætters Æt.

30. Vingthor ene
slog i Vrede;

29. Ods Mö ɔ: Fröja.

sjælden han sidder,
når sligt han spörger.
Eder brødes,
Ord og Løfter,
Tro og Love
mellem Mand og Mand.

31. Valkyrjer så hun,
vidtberejste;
rede de var
til Godthjod at ride.
Skuld holdt Skjoldet,
Skögul fulgte,
Hild med Göndul
og Gejrskögul.
Nu har jeg nævnet
Valkyrjer alle.
Rede var Herjans
Møer til Ridt.

---

32. Jeg så Balders,
den blodige Guds,
Odins Barns
skjulte Skæbne.
Over Markerne
monne vokse
myg og fager
Misteltén.

33. Fra det Træ kom
— så det mig syntes —
Ulykkesskudet,
udsendt af Hød.
For Balder fødtes
årle en Broder.
Odins Sön hævned,
kun én Nat gammel.

34. Ej Hænder han tvætted,
ej Hoved han kæmmed,
för på Bål han bar
Balders Bane,
men Frigg monne græde
hist i Fensal
over Valhals Ve.
Véd I nu mér eller hvad?

35. . . . . .
Da kan han sno
stærke Bånd
— vel slutted Lænken —
af Vales Tarme.

36. Bunden saa hun ligge
under Brøndenes Lund
et Ulykkesvæsen.
Loke det ligned.

---

33. Broderen Vale hævnede Balder.
35. I de tabte Linier har der været Tale om Lokes Straf.

Der sidder Sigyn.
Lokes Skæbne
Sorg hende volder.
Véd I nu mér eller hvad?

---

37. Fra Øst rinder Å
gennem Edderdale
med Knive og Sværd;
Slid er dens Navn.

38. Oppe mod Nord
på Nidesletter
stod Sindres Æts
gyldne Sal.
En anden Sal
stod i Okolne,
Jættens Drikkesal.
Brime den hedder.

39. En Sal så hun stå
fjærnt fra Solen
på Ligenes Strand
med Låge mod Nord.
Edderdråber faldt
ind gennem Lugen;
af Slangerygge
er Salen snot.

40. Der så hun vade
i tunge Vande
mensvorne Mænd,
mordgridske Ulve,
den, som lokker en andens
Mø til Elskov.
Dér suged Nidhug
de døde Lig.
Ulven i Mændene sled.
Véd I nu mér eller hvad?

---

41. Øster i Jernskov
den ældgamle sad.
Fenres fule
Slægter hun fostred.
Af dem alle
skal én omsider,
svøbt i Troldeham,
Månen svælge.

42. Den mætter sig med Liv,
når Mænd gå i Døden,
rødt Blod den stænker
på Guders Sæde.
Solskinnet sortner
i Somrene derefter,
og Været bliver ondt.
Véd I nu mér eller hvad?

43. Gygens Vogter,
den glade Egde,
sad på Höjen
og slog sin Harpe.
Hos ham gol
i Galgetræet
en fagerrød Hane,
som Fjalar hedder.

44. Hos Aserne gol
guldkammet Hane;
den vækker hos Hærfader
Heltenes Skarer.
Under Jorden
galer en anden,
den sodrøde Hane
i Hels Sale.

45. Höjt gør Garm
ved Gnipehule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

---

43. Gygen er Stormvinden, som Egde vogter.
Galgetræet er Yggdrasil, hvori Odin hang, Verdenstræet.

46. Brødre monne kæmpe
hinanden til Bane
og Sødskendebörn
Slægtskab bryde.
Ingen Mand
skåner den anden.
Hårdt er det i Verden.
Hor går i Svang,
Øksetid, Sværdtid
— Skjolde kløves —
Vindtid og Ulvetid,
för Verden styrter.
Jorden döner;
Jættemøer flyve.

47. Mims Sönner lege.
Lydt til Gudekamp
kalder det gamle,
gjaldende Horn.
Höjt blæser Hejmdal,
Hornet han løfter.
Odin taler
med Mimes Hoved.

48. Da monne Asken
Yggdrasil skælve;
Oldtræet brager,
men Jætten løsnes.

(Angst griber alle
paa Hels Veje,
til Surts Slægtning
Guden sluger).

49. Hvad er med Aser?
Hvad er med Alfer?
Jøtunhejm gnyr.
Aser mødes paa Thinge.
Dværge stønne
ved Klippens Stendör,
hvor bag Væg de bo.
Véd I nu mér eller hvad?

50. Höjt gør Garm
ved Gnipehule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

51. Hrym farer fra Øst
med hævet Skjold;
i Jættevrede
Ormen sig bugter

48. Versets uklare Slutning sigter måske til Odins Kamp med Fenre.

og Voverne slår.
Örnen hvæser;
blegnæbet slider den Lig.
Naglfar løsnes.

52. Et Skib går fra Øst.
Muspels Skarer
stævnė over Hav,
men Loke styrer.
Med Ulven fare
Uhyrerne alle;
Bylejsts Broder
er med i Følge.

53. Surt farer sydfra
med spillende Flammer;
af Sværdet skinner
Kampgudens Sol.
Stenbjerge styrte
til Bjergmøers Skræk.
Helte gå til Hel;
Himlen brister.

54. Da kommer Hlins
anden Harm,
når Odin gaar
med Ulven at kæmpe
og Beles lyse
Bane med Surt.

---

52. Bylejsts Broder ɔ: Loke.
54. Hlin ɔ: Frigg. Beles Bane ɔ: Frey.

Da monne Friggs
Glæde falde.

55. Höjt gør Garm
ved Gnipehule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender:
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

56. Da går Sejrfaders
store Sön
Vidar frem
med Valdyret at kæmpe.
Med Hånd han Sværdet
i Uhyret støder,
til Fenres Hjerte,
og hævner sin Fader.

57. Da kommer Hlodyns
herlige Sön.
Odins Sön
vil med Ormen kæmpe.
Midgärds Vogter
i Vrede slaar.
Ni Fjed bort
gaar Fjörgyns Sön;

---

57. Hlodyn og Fjörgyn ɔ: Frigg.

han vakler, såret
af glubske Slange. —
Menneskers Slægt
af Jorden svinder.

58. Solen sortner;
Land synker i Sø;
De lyse Stjerner
fra Himlen svinde.
Ild monne rase
og Lue hvirvle;
den höje Flamme
mod Himlen spiller.

59. Höjt gør Garm
ved Gnipehule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

60. Da ser hun en Jord
atter sig hæve
frisk og grön
fra Havets Grunde.
Fosser styrte;
Örnen flyver.

Fra höje Fjæld
Fiske den jager.

61. Aserne mødes
paa Ideslette,
tale om den stærke
Jordomslynger.
Dér de mindes
den store Dom
og den höjeste Guds
gamle Runer.

62. Der monne atter
vidunderlige
gyldne Tavler
i Græsset findes.
I årle Oldtid
havde dem ejet
Gudernes Fører
og Fjölnes Slægt.

63. Agrene vokse
uden at sås.
Alt ondt bliver bedre;
Balder kommer.
Hød og Balder,
de höje Guder,
bo i Hrofts Haller.
Véd I nu mér eller hvad?

---

62. Fjölne ɔ: Odin. 63. Hroft ɔ: Odin.

64. Selv kan Høner
vælge sin Skæbne
og de tvende Brødres
Sönner bygge
i det vide Vindhjem.
Véd I nu mér eller hvad?

65. En Sal ser hun staa,
fagrere end Solen,
tækket med Guld
höjt i Gimle.
Der skal det brave
Folk da bygge
og Glæde nyde,
mens Tiderne gå.

66. Da kommer den mægtige,
når der mødes til Doms.
Fra oven han kommer,
for alt han råder.
Domsord han siger,
Strid han jævner,
giver hellige Love,
som holdes skulle.

---

67. Der kommer den mørke
Drage flyvende,

den skinnende, nede
fra Nidefjælde.
Over Sletten den flyver;
i Fjedrene slæber
Nidhug Lig. —
Nu mon hun synke."

---

67. hun ɔ: Hejd, Vølven, der nu ender sin Sang og synker i Jorden.

Den Höjes Tale.

1. Naar frem Du vil gå,
   skal först Du spejde
   ved alle Döre,
   ved hver en Udgang,
   thi uvist er at vide,
   hvor Uvenner sidde
   hos ved Hus.

2. Hil de Givende!
   En Gæst er kommen ind.
   Hvor skal han sidde?
   Hast har dén,
   som for Dör
   skal friste sin Lykkes Lune.

3. Ild behøver
   den, som ind er kommen
   og er kold paa Knæ.

Den Höje ɔ: Odin.

Til Mad og Klæder
trænger den Mand,
som har faret vide paa Fjæld.

4. Vand behøver den,
som til Davre kommer,
Håndklæde, Hilsen
og venligt Sind,
om han kan det vinde,
Ord og høfligt Øre.

5. Til Vid trænger,
hvo vide flakker;
hjemme er Alting let.
Öjnene vendes mod den
som intet kan
og sidder blandt snilde.

6. Af sin rådsnare Kløgt
skal ingen sig rose,
heller være forsigtig i Sind.
Naar tavs og klog Mand
til Hjemsgård kommer,
sker ham intet ondt,
thi ypperligere Ven
har Mand aldrig
end meget Mandevid.

7. Forsigtig Gæst
som til Måltid går,

tier hel tavs,
lytter med Øren,
skuer med Öjne;
sådan spejder den snilde.

8. Den er sæl,
som véd at vinde
Lov og liflig Tale.
Ej vindes det let,
som Mand skal eje
i andens Bryst.

9. Den er sæl,
som selv har Vid
og Lov, medens han lever,
thi ilde Råd
faar man ofte
af andens Bryst.

10. Bedre Byrde
bærer ej Mand paa Vej
end meget Mandevid.
Bedre end Formue
det tykkes paa fremmed Sted.
Det er den Fattiges Frelse.

11. Bedre Byrde
bærer ej Mand paa Vej
end meget Mandevid.

Værre Rejsekost
bærer ej Vandrer paa Vej
end idel Øldrikken.

12. Ej er Øl så godt,
som det agtes at være,
for Slægternes Sönner;
jo mér man drikker,
des mindre man véd
til Sind og Sandser.

13. Glemsels Hejre det er,
som svæver over Øl;
den stjæler Mændenes Sind.
Med den Fugls Fjedre
blev jeg fængslet
i Gunløds Gaard.

14. Drukken jeg blev,
altfor drukken
hos den vise Fjalar.
Bedst er ved Øl,
at atter man får
Sind og Sandser tilbage.

15. Tavs og sindig
være Fyrstens Sön
og kæk i Kamp.

Glad og frejdig
skal hver Mand findes
indtil Dødens Dag.

16. Ukæk Mand
tror evig at leve
når han flygter for Fare.
Ælde giver ham
aldrig Fred,
om end Spyd ham den skænker.

17. Tåben glor,
når han kommer som Gæst,
mumler i Skæg og skuler.
Men aldrig såsnart
han faar sig en Slurk,
ses alt, hvad der bor i hans Bryst.

18. Ene dén véd,
som vandrer vide
og fór langt om Lande,
hvilke Tanker
hver Mand gemmer,
som er snild i Sind.

19. Ej skal man hænge ved Kruset,
men drikke Mjöd til Måde,
tale tilpas eller tie.

Ingen lægger dig
dét til Last,
at Du går snart at sove.

20. Grådig Mand,
som Maal ej ændser,
æder sig Ulykker til.
Ofte volder Maven,
at Tåben udlés,
når han mødes med vise Mænd.

21. Hjorde vide,
når hjem de skulle,
og gå da af Græs,
men uvís Mand
kender aldrig
sin Maves Mål.

22. Tosset Mand
med tåbeligt Sind
ler ad Alting.
Det véd han ikke,
som han trængte at vide,
at han ej er uden Lyde.

23. Usnild Mand våger
hver en Nat
og ængstes for Alting.

Da er han mødig,
når Morgenen kommer,
og Sorgen er der end.

24. Usnild Mand
tror sig Ven med alle,
som smile sødt.
Ej han det skönner,
om med Spot man ham laster,
når han sidder blandt snilde.

25. Usnild Mand
tror sig Ven med alle,
som smile sødt,
men han mærker,
når han møder paa Thinge,
at faa forsvare hans Sag.

26. Usnild Mand
tror alt at vide,
naar han kan sig fjæle i Fare.
Ikke han véd,
hvad han skal sige,
naar Fjender ham friste.

27. Usnild Mand,
som mødes med andre,
ham er det tjenligt at tie.

Ingen véd
at han intet kan,
når ikke han mæler formeget.
(Hvo intet véd,
véd heller ej,
om han mæler formeget.)

28. Vís tykkes sig den,
som véd at spörge
og så at svare.
Ej kan Dårskaben
dølges af Mænd;
saa vide den vandrer iblandt dem.

29. Hvo aldrig tier,
taler tilvisse
ofte tåbelige Ord.
Den hurtige Tunge,
som ikke tæmmes,
snakker sig ofte Ulykke til.

30. Ej skal man skue
med forskende Øje
på den, der kommer som Gæst.
Ofte tykkes sig vís,
hvo uspurgt bliver
og får sidde törskindet og tryg.

31. Vís tykkes sig den,
som flygter sin Vej,
når han en Gæst har gækket.
En Dåre er den Mand,
som ved Måltid lér,
om end Gæsterne ere gramme i Hu.

32. Ofte ere Mænd
ejegode Venner
og klamres dog ved Kruset.
Altid sådan
Trætte yppes,
og Gæst hidses mod Gæst.

33. Tidligt Måltid
skal man ofte tage,
naar ej man til Kendinger kommer;
ellers man sidder
og måber af Sult
og er træg til at tale.

34. Afsides bor
Den onde Ven,
om end ved Vejen han bygger,
men til den gode Ven
Genveje føre,
om end langt borte han bor.

35. Gå man skal;
ej Gæst skal man være
altid på det ene Sted;

kær bliver led,
når længe han sidder
i en andens Hus.

36. Bo er bedst,
skönt lidet det er;
enhver er Herre hjemme.
Om to Geder man har
og en vidjetækt Hytte,
det er dog bedre end Bön.

37. Bo er bedst,
skönt lidet det er;
enhver er Herre hjemme.
Blodigt er Hjertet,
når bede man skal
om Mad til hvert Måltid.

38. I Marken skal ingen
Mand fra sine Våben
en Fod gå frem,
thi uvist er at vide,
om på Vej derude
man vil savne sit Spyd.

39. Ej fandt jeg så gavmild
og gæstfri Mand,
at ej han blev glad ved Gave.

eller så rundhåndet
med sin Rigdom,
at ej mod Tak og Gengæld han tog.

40. Samler en Mand
Skatte i Hus,
da vide han dem vel at nytte.
Ofte spares for Uven,
hvad man undte sin Ven.
Meget går værre, end det ventes.

41. Med Våben og Klæder
skulle Venner glæde hinanden,
med det ypperste, de eje.
De, som Gaver lönne,
ere længst Venner,
når alt vender sig vel.

42. Ven af sin Ven
skal en Mand være
og gengælde Gave med Gave;
Latter skal Mænd
med Latter gælde,
løs Tale med Lögn.

43. Ven af sin Ven
skal en Mand være
— af ham og hans Ven,
men ingen Mand
skal sin Uvens
Vens Ven være.

44. Véd du — om du har en Ven,
som vel du tror,
og vil du godt af ham vinde,
da skal du blande Sind med ham
og skifte Gaver
og ofte gå til hans Gård.

45. Men har du en anden,
som du ilde tror,
og vil du dog godt af ham vinde,
da skal du fagert til ham tale
men falsk tænke
og gælde løs Tale med Lögn.

46. Endnu ét om den,
som du ilde tror,
og på hvis Sind du ej stoler:
le skal du med ham
og listig tale;
Lön være Gave lig.

47. Ung var jeg fordum;
ene jeg rejste;
da blev jeg vild på Vejen.
Rig jeg mig tyktes,
da en anden jeg traf.
Mand er Mands Gammen.

48. Milde, kække
Mænd leve bedst;
sjælden Sorg de få.

Men usnild Mand
ængstes for alt;
skævt til Gaver han ser.

49. Klæderne mine
gav jeg paa Marken
til tvende Træmænd.
Helte de tyktes,
da Skrud de havde.
men man spotter den nøgne Svend.

50. Granen visner,
som gror paa Torpet;
den varmes ej af Bark eller Blad.
Slig er den Mand,
som Mænd ej ynde.
Hvi skal han længe leve?

51. Hedere end Ild
brænder hos onde Venner
Fred i fem Dage,
men den slukkes,
når den sjette kommer,
og alt er ude.

52. Store Gaver
skal ej man give;
ofte fanger man Lov for lidet.
Med en halv Lev
og et hældende Bæger
fik jeg en Fælle.

53\. Hvor der er lidet Sand,
ere Søerne smaa.
Små ere Mændenes Sind.
Ej blev alle
éns i Kløgt.
Der er Vismænd og Dårer i Verden.

54\. Vís til Måde
skal hver Mand være;
aldrig han være for vís.
De Mænd leve
det fagreste Liv,
som vide meget.

55\. Vís til Måde
skal hver Mand være;
aldrig han være for vís,
thi vís Mands Sind
bliver sjælden glad,
når altfor vís han er.

56\. Vís til Måde
skal hver Mand være;
aldrig han være for vís.
Sin Skæbne skal ingen
forud skue;
da har han sorgfriest Sind.

57\. Brand brænder af Brand,
til brændt den er;
Ild tændes af Ild.

Mand ved Tale
kendes af Mand,
men Skumleren skuler.

58. Årle skal opstå,
hvo anden Mands
Liv eller Ejendom ønsker.
Sjælden faar liggende
Ulv sig et Lårben
eller sovende Mand Sejr.

59. Årle skal opstå,
hvo der har Arbejdere få,
og gå at se til sin Gerning.
Meget forsinkes,
hvo om Morgenen sover.
Den halve Rigdom er Raskhed.

60. Törre Planker
og Bark til Tækning —
om sligt vide Mænd Besked —,
om hvormeget Brændsel
der bruges i Bo
til hver Tid og Time.

61. Toet og mæt
ride Mand til Thinge,
om end han ej er smykket.
Sine Sko og Broge
skamme ingen sig ved,

ej heller ved Hesten,
om end den ikke er god.

62. Örnen hænger
med Hoved og snapper,
når den ser den ældgamle Sø;
så gör den Mand,
som mødes med mange
og har få til at tale for sig.

63. Spörge og svare
skal den snilde,
som ønsker at kaldes klog.
Ene skal man vide, —
ej med en anden;
alle vide, hvad tre vide.

64. Den snilde Mand
forstå at vise
sin Magt til Måde;
når han kommer blandt kække,
let han kender,
at ingen er raskest af alle.

65. Forsigtig og på Vagt
skal hver Mand være,
varsom til Venner at tro.
For de Ord,
som til en anden man sagde,
ofte man Bod måtte bøde.

66. Meget for tidlig
kom jeg på mangt et Sted
og for sildig på somme.
Øllet var drukket
eller ikke lavet;
ukær kommer aldrig tilpas.

67. Hist og her
blev til Hjem jeg buden,
hvis ej Mad til Måltid var nødig,
eller to Skinker hang
hos min trofaste Ven,
når jeg én havde ædt.

68. Ild er det bedste
for Menneskers Börn
og Solens Skin,
når Helsen eg Helbred
en Mand kan have
og leve uden Last.

69. Ej er man hélt elendig,
fordi man Helsen ej har.
Somme glædes ved Sönner,
somme ved Frænder,
somme ved Rigdom.
somme ved deres Dåd.

70. Bedre er det at leve
end død at ligge;

kveger Mand får sig vel Ko.
Ild så jeg rase
hos den rige Mand,
men udenfor Dören var Døden.

71. Halt rider på Hest,
énarmet driver Hjord,
døv er dygtig i Kamp.
Blind har det bedre
end den, som er brændt.
Et Lig er til liden Nytte.

72. En Sön er bedre,
om end sent han fødes,
naar Faderens Liv er ledet.
Sjælden Bavtastene
ved Vejen stå,
når ej Frænde dem rejser for Frænde.

73. To ere i én Hær;
Tunge er Hoveds Bane;
i hver en Kjortel
en Hånd jeg venter.

74. Til Nat sig glæder,
hvo der har Rejsekost nok.
Ustadig er Høstnatten.

---

73. Denne utydelige Strophe synes at være revet ud af sin Sammenhæng. Om 74 gælder tildels det samme.

I fem Dage Været
ofte sig vender;
end mer i en Måned.

75. Ej véd den
som intet véd,
at mangen er en andens Abe.
Én Mand er rig,
en anden fattig,
men derfor bör ej han dadles.

76. Ejendom dør,
Frænder dø,
selv man dør tilsidst.
Eftermælet
aldrig dør,
når det vel er vundet.

77. Ejendom dør,
Frænder dø,
selv man dør tilsidst.
Ét jeg véd,
som aldrig dør:
Dom over hver en død.

78. Fulde Stalde
saa jeg hos Fitjungs Sönner;
nu tog de til Tiggerstav.

Ejendom er
som Öjets Blink,
den vankelmodigste Ven.

79. Når usnild Mand
Ejendom vinder
eller Kvindes Kærlighed,
da voxer hans Hovmod,
men aldrig hans Vid;
hans Dårskab dygtig vil trives.

80. Vil ret du ham prøve,
så spörg ham om Runer,
som Guderne kende,
som Guderne gjorde
og Taleren tegned;
Da tykkes det bedst, om han tier.

81. Ved Kvæld skal Dag du rose,
Kone, når hun er brændt,
Glavind, når det er prøvet,
Mø, når hun er givet,
Is, når du er kommet over,
Øl, når det er drukket.

82. I Vind skal Ved du hugge,
i Vær ro på Sø,
i Mörke med Mø tale —
mange ere Dagens Öjne.

Skib skal bruges til Fart
og Skjold til Værn,
Klinge til Hug
og Mø til at kysse.

83. Ved Ild skal Øl man drikke
og på Is skride,
købe mager Mær
og rusten Klinge,
fede Hesten hjemme
og Hunden på Gården.

84. Møs Ord
skal Mand ej tro,
ej heller hvad Kvinden kvæder,
thi på hvirvlende Hjul
blev deres Hjerter skabte,
og Vægelsind bor i deres Bryst.

85. Bragende Bue,
brændende Lue,
gabende Ulv,
galende Krage,
gryntende Svin,
rodløs Gran,
voksende Bølge,
boblende Kedel,

86. flyvende Spyd,
faldende Bølge,

én Nats Is,
ringlagt Orm,
Bruds Ord i Seng
eller brustent Sværd,
Björns Leg
eller Konges Barn,

87. syg Kalv,
selvrådig Træl,
Vølves Smiger,
nyfældet Val,
(klar Himmel,
leende Herre,
Hundehinken
og Hores Gråd,)

88. tidlig såt Ager
skal ingen Mand tro,
og ej for snart sin Sön.
Vær råder for Ager
og Vid for Sönnen;
tvivlsomt det er med de to.

89. Sin Broders Bane,
om på Vej man ham møder,
halvbrændt Hus,
hurtig Hest
— Hest er unyttig
når én Fod er brudt —
ej være Mand så tryg,
at han alt dette tror.

90. Så er Kvinders Fred,
når de er falske i Sind,
som at age på Glatis
med uskærpet Hest,
en munter toårs,
der ikke er tæmmet,
som i Storm at sejle
i rorløst Skib,
som når en halt skal fange
en Ren på det glatte Fjæld.

91. Nu vil Sandhed jeg kvæde,
thi jeg Könnene kender:
ustadig er Mand mod Mø.
Fagrest vi tale,
når falskest vi tænke;
sligt dårer de snildes Sind.

92. Fagert skal man mæle
og meget byde,
når man Kvindes Elskov ønsker,
den lyse Møs
Skönhed love;
den får, som frier.

93. Ingen Mand
dadle en anden,
fordi Elskov han ønsker.
Ynde lokker
ofte den vise,
men Dåren ændser den ej.

94. Aldrig man dadle
som Fejl hos en anden,
hvad der hændes så mangen en Mand.
Den mægtige Attrå
gör ofte til Tåber
de snilde blandt Mændenes Sönner.

95. Det véd kun Sjælen,
som ved Hjertet sidder —
Sjæl kender ene til Sindet;
ingen Sot er værre
for den vise Mand
end uden Lyst at leve.

96. Sligt jeg prøved,
da i Siv jeg sad
og efter min Elskov længtes.
Som eget Hjerte
var mig den yndige Mø,
og dog jeg end ej hende ejer.

97. Billings solklare
Mø jeg så
i Sengen sove.
Eneste Fryd
for Fyrste det mig tyktes
med den lyse Mø at leve.

98. „Sent mod Aften
skal, Odin! Du komme,
når med Mø Du vil mæle.

Helt ilde det er,
når ej ene to
vide en sådan Synd."

99. Bort jeg da gik,
glad ved min Elskov,
opgav den Vellyst, jeg vented.
Vist jeg tænkte,
at jeg vilde vinde
al hendes Elskov og Tro.

100. Da atter jeg kom,
da vare alle
de kække Kæmper vågne;
brændende Lys
og Fakler de bare;
det var mig en vanskelig Vej.

101. Årle om Morgenen,
da atter jeg var kommen,
lå Salfolket i Sövn.
da så jeg en Hund,
som bunden stod
ved den lyse Kvindes Leje.

102. Fler end én Mø,
når ret du vil forske,
er utro mod Elskere.
Det jeg lærte,
da den listige
Mø jeg til Falskhed forførte.

Al mulig Spot
mig voldte den snilde Mø.
og ej jeg vandt hendes Elskov.

103. Hjemme skal Mand være glad
og munter med sin Gæst
og flink i sin Færd,
veltalende, meget vidende;
om vís han vil være,
skål tidt om det gode han tale.
En Erketåbe hedder,
hvo om intet kan tale.
Derpå kender man Dåren.

---

104. Den ældgamle Jætte jeg søgte;
nu atter jeg vender tilbage.
At tie var til ringe Tarv;
mange Ord
mælte jeg mig til Gavn
i Suttungs Sale.

105. Gunlød mig gav
paa den gyldne Stol
en Drik af den dyre Mjød.
Dårlig Lön
jeg lod hende have
for hendes hulde Hu,
for hendes heftige Elskov.

106. Rates Mund
arbejde måtte
og Gruset gnave.
Over og under
gik Jætternes Veje;
vel måtte jeg Livet vove.

107. Vel vandt jeg Drikken,
og vel jeg den nød;
vís finder Vej til alt.
Thi er Odrörer
nu kommen op
til Slægternes Hjem på Jorden.

108. Endnu jeg tvivler,
om atter jeg var kommen
ud af Jætternes Hjem,
hvis ej Gunlød jeg nød,
den gode Kvinde,
hvis Arm mig favned i Elskov.

109. Den følgende Dag
Rimthurser fore
at spörge nyt om den höje
i den höjes Hal;
om Bølværk de spurgte,

---

106. Rate er Navnet på Boret, hvormed Odin banede sig Vej ind i Bjerget. — 107. Odrörer ɔ: Kedlen, hvori Suttungs Mjød var (eg: den Sindet bevægende).

109. Under Navnet Bølværk (den ondt anstiftende) havde Odin røvet Suttungs Mjød.

om til Guders Bolig han var kommen,
eller om Suttung havde ham slåt.

110. Sin Ed på Ringen
har Odin indfrit.
Hvor skal man tro på hans Troskab?
Suttung han sveg
for den dyre Drik
og lod Gunlød græde.

---

111. Tid er det at tale
paa Talerstol
ved Urds Brønd.
Jeg så, og jeg tav,
jeg så, og jeg tænkte,
jeg lytted til, hvad Mændene mælte.
Om Runer jeg hørte dem tale
og om Gudernes Rådslagning;
ej tav de om Runers Ristning,
ej tav de om Runers Råden
i den højes Hal.
I den højes Hal
hørte jeg sige sålunde:

---

111. Det følgende indeholder Odins Råd til den unge Lodfavne.

112. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Stå ej op om Natten,
når ej spejde du skal
eller gå ud i et Ærind.

113. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Ej skal du sove
i sejdkyndig Kvindes Favn,
ej i hendes Arme hvile.

114. Let hun volder,
at lidet du agter
Thing eller Fyrstes Tale.
Ej du glædes ved Mad
eller Mænds Gammen
og går sorgfuld at sove.

115. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Aldrig du lokke
en andens Hustru
til lönlig Leflen.

116. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Om på Fjæld eller Fjord
dig lyster at fare,
så sörg for Føde på Farten.

117. Aldrig du lade
den onde Mand
dine Ulykker vide,
thi af den onde Mand
får du aldrig
Tak for din Tiltro.

118. Jeg så den onde
Kvindes Ord
bide Manden tilblods;
den falske Tunge
voldte hans Fald,
og ej var Beskyldningen sand.

119. Véd du: om Ven du ejer,
som vel du tror,
søg da ofte hans Selskab,
thi höjt Græs
og Ris vil gro
på den Vej, som ingen vandrer.

120. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Lok den gode Mand
til Gammenstale;
lær vindende Ord, mens du lever.

121. Aldrig du bør
være först til at bryde
Venskab med din Ven.
Sorg æder dit Hjerte,
når ingen du kan
betro dine Tanker.

122. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Aldrig skal du
skifte Ord
med tåbelige Tosser,

123. thi af ond Mand
kan du aldrig
få Gengæld for det gode,
men den gode Mand
kan dig göre
afholdt af alle ved sin Ros.

124. Der er Venskabet godt,
hvor hver siger
al sin Tanke til én.
Alt er bedre
end utro Venskab;
ej er den Ven, som altid
taler til Vilje.

125. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Ej med trende Ord
skal du trættes med den slettere Mand;
ofte bier den bedre,
når den slettere slår.

126 Kan Sko du lave
og skæfte Spyd,
da sörg först for dig selv.
Passer Skoen ilde,
og er Skaftet skævt,
da volder det dig Vånde.

127. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Når ondt du fornemmer,
så tag det for ondt,
og giv ej dine Fjender Fred.

128. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Glæd dig aldrig
ved det onde,
men glæd dig ved det gode.

129. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Ej i Kamp
du op skal se
— let til Svin
blive Mændenes Sönner —,
at ej Trolddom skal tage dit Mod.

130. Agter du at tale
med god Kvinde om Elskov
og få Gammen deraf,
da skal du godt love
og Løftet holde;
ej kedes man ved god Gave.

131. Varsom byder jeg dig være,
men ej for varsom.
Vogt dig mest for Øl
og for anden Mands Hustru;

---

129. I Kampen skal man ej sé op, men frem for sig. At betages af en panisk Skræk kaldte Nordboerne: at blive til Svin.

vogt dig for det tredje
for Tyves Rænker.

132. Til Hån og Latter
aldrig du have
Gæst eller gangende Mand.
De, som inde sidde,
vide ofte ej,
af hvad Kår de ere, som komme.

133. Lyder og Dyder
bære dc dødeliges Sönner
blandede i Bryst.
Ingen er så god,
at han ej har Lyde,
eller så ussel, at til intet han duer.

134. Ad den gråhærdedes Ord
skal du aldrig le;
ofte er det godt, som de gamle sige.
Ofte kommer af runken Mund
kløgtige Ord,
om han end hænger med Ham
og har rynket Hud
og slentrer blandt Slaver.

135. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Far ej op mod Gæsten;
jag ham ej på Dör.

Yd de fattige Forsorg,
og alt godt vil de dig ønske.

136. Stærk er den Stang,
som svinge skal
og åbne Dören for alle:
Men und dem en Gave,
at ej dine Lemmer
alt ondt de skal ønske.

137. Jeg råder dig, Lodfavne!
og Råd du tage;
du nyder, om du nemmer;
til dit Gavn jeg dem giver:
Hvor Øl du drikker,
dér vælg dig Jordsmon,
thi Jord virker mod Rus
og Ild mod Sot,
Eg til Afføring,
Ax mod Trolddom
og Hal mod Hustvist.
Mod Harme skal man påkalde Månen;

---

136. Mening: det kan blive vanskeligt at vise fuld Gæstfrihed (åbne sin Dör) for alle.

137. Istdtf. L. 4 have nogle Håndskrifter:
De blive til Nytte, om du nemmer,
gode, om de dig gives,
til Tarv, om du dem tager,
til Held, om du dem har.

Bider er god mod Bidsot,
Runer mod ondt Ønske,
og Vang skal drikke Væde.

---

138 Jeg véd, at jeg hang
i Vind på Træet
hele ni Nætter,
såret af Spyd,
skænket til Odin,
selv til mig selv,
oppe i Træet,
hvorom ingen véd,
af hvad Rod det sig rejser.

139. Ej Brød de mig rakte,
ej Horn de mig bød.
Nedad jeg spejded
og Runer jeg nemmed,
råbende jeg nemmed;
så faldt jeg ned.

140. Ni mægtige Sange
lærte jeg af den berömte Sön

---

138. Her sigtes til den mythiske Forestilling om Odin som Verdensånden hængende i Verdenstræet.

af Bølthorn, Bestlas Fader,
og en Drik jeg nød
af den dyre Mjød,
som af Odrörer østes.

141. Da monne jeg vokse
og vorde vis,
tage til og trives.
Ord førte fra Ord
til andre Ord;
Dåd førte fra Dåd
til anden Dåd.

142. Runer vil du finde,
tolkede Runer,
hel store Stave,
hel stærke Stave,
som den mægtige Taler tegned,
som de hellige Guder gjorde
og den ypperste As risted,

143. Odin hos Aser
og Dåin hos Alfer,
Dvalin hos Dværge,
Åsvid hos Jætter;
selv risted jeg somme.

---

140. **Bølthorns Sön er måske Mime.**

144. Forstår du at riste?
Forstår du at råde?
Forstår du at lære?
Forstår du at prøve?
Forstår du at bede?
Forstår du at blote?
Forstår du at sende?
Forstår du at øde?

145. Bedre ej at bede
end formeget at offre.
Altid vil Gave Gengæld.
Bedre ej at sende
end formeget at øde.
Så ristede Thund
för Slægternes Tider.
Der rejste han sig op,
hvorhen han atter kom.

146. Jeg kender Sange,
som Fyrstens Hustru ej kender
og ingen Mands Ætling.

---

144 indeholder adskilligt, hvis Forklaring er usikker. I de 4 første Linjer tales der om Runer. De sidste Linjer har man forklaret således:

Forstår du at sende? ɔ: Offer til Guderne.
Forstår du at øde? ɔ: at fortære det sendte Offer.
Blote ɔ: offre.
145. Thund ɔ: Odin.

Én Hjælp der er;
den kan dig hjælpe
i Strid og Smerter
og alle Sorger.

147. Det kan jeg for det andet,
som Mændenes Sönner må kende,
når de vil leve som Læger.

148. Det kan jeg for det tredje,
når jeg meget trænger
at værge mig mod vrede Fjender:
jeg døver de skarpe
Sværdes Egge;
da bider ej Våben og Rænker.

149. Det kan jeg for det fjerde,
når man fængsler
mine Lemmer med Lænker:
da galdrer jeg så,
at bort jeg kan gange;
da brister Føddernes Bånd,
og ej Håndjernet holder.

150. Det kan jeg for det femte:
ser jeg den fjendtlige Pil
i Fylkingen fare,
så stödt den ej flyver,
at jeg jo den standser,
når med mit Syn jeg den sér.

151. Det kan jeg for det sjette:
den Mand, som mig sårer
med Rødder af den vilde Vækst,
og hver en Mand,
som vækker min Harm,
skal fange mer Men end jeg.

152. Det kan jeg for det syvende:
ser jeg om Mændene brænde
den höje Hal,
ej den brænder så vildt,
at jeg jo kan bjerge.
Så kan jeg trylle med Sang.

153. Det kan jeg for det ottende,
som for alle
er nyttigt at nemme:
når Had vokser
mellem den vældiges Sönner,
kan jeg stille det straks.

154. Det kan jeg for det niende,
når Nød mig tvinger
at bjerge min Båd på Bølge:
Vinden jeg lægger
da på Vove
og stiller det hele Hav.

155. Det kan jeg for det tiende,
når Troldtöj jeg ser
i Luften lege:
da jeg volder,
at de vildsomme fare
ud af deres Ham,
ud af deres Hu.

156. Det kan jeg for det ellevte,
når drage jeg skal
med Venner til Valen:
jeg synger under Skjolde,
og stærke de fare
uskadte til Kamp,
uskadte af Kamp;
altid vende de uskadte hjem.

157. Det kan jeg for det tolvte,
når jeg höjt i Træ
ser død Mand dingle:
sådan jeg rister
og tegner Runer,
at Manden går hen
og mæler med mig.

158. Det kan jeg for det trettende,
når jeg den unge Dreng
med Vand skal væde:
ej mon han falde,

om i Fylking han kommer;
ej segner den Mand for Sværd.

159. Det kan jeg for det fjortende,
når jeg for Folkets Skare
Gudernes Navne skal nævne:
jeg véd om alle
Aser og Alfer;
ej kender den uvise sligt.

160. Det kan jeg for det femtende,
som Dværgen Thjodrörer
gol for Dellings Döre:
Kraft gol han for Aser,
Held for Alfer
og Visdom for den vældige Gud.

161. Det kan jeg for det sekstende,
når jeg den snilde Møs
Hjerte og Elskov vil eje:
jeg tryller hvidarmet
Kvindes Tanke
og vender hele hendes Hu.

162. Det kan jeg for det syttende,
at sent mig forlader
den yndige Ungmø.
Længe vil du end,
Lodfavne! disse
Sange savne;

5

dog være de til Held, om du dem har,
til Nytte, om du dem nemmer,
til Tarv, om du dem tager.

163. Det kan jeg for det attende,
som jeg aldrig røber
for Mø eller Mands Kone
— alt er bedre,
når kun én det véd —
så sluttes Sangene —,
uden for hende ene,
som i Arm mig favner
eller min Søster er.

164. Nu er den höjes Taler sungne
i den höjes Hal,
til Tarv for Menneskenes Sönner,
til Utarv for Jætternes Sönner.
Hil den, som kvad dem!
Hil den, som kan dem!
Nyde, hvo nemmed!
Hil dem, som lytted!

Vavthrudnes Tale.

Odin.

1. Råd mig nu, Frigg!
Mig lyster at fare
og træffe Vavthrudne.
Ret mig længes
efter at tale om gamle Runer
med ham, den alvise Jætte.

Frigg.

2. Helst beholdt jeg
Hærfader hjemme
i Guders Gårde,
thi ingen Jætte
tror jeg at være Jævning
af den vise Vavthrudne.

Odin.

3. Meget jeg fòr,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.
Det vil jeg vide,
hvordan det i Vavthrudnes
Sale mon stå.

Frigg.

4. Held til din Rejse!
Held til din Hjemkomst!
Held dig være paa Vej!
Din Kløgt være stærk,
når du, Slægternes Fader!
skifter Ord med Jætten. —

5. For da Odin
at friste Ordstrid
med den alvise Jætte.
Til Hallen han kom,
som Ims Fader ejed.
Straks gik Ygg derind.

Odin.

6. Hil dig nu, Vavthrudne!
Nu er jeg kommen i Hal
for at se dig selv.
Det vil jeg först vide,
om vís du er
eller alvidende Jætte.

Vavthrudne.

7. Hvo er den Mand,
som i vore Haller
vender sit Ord til os?
Ud du kommer
aldrig af vore Haller,
hvis ej du mon den viseste være.

Odin.

8. Gagnråd hedder jeg.
Fra Gang er jeg nu kommen
törstig til dine Sale.
Længe jeg rejste
og længtes efter at bydes
som Gæst til din Gård, du Jætte!

Vavthrudne.

9. Hvorfor, Gagnråd!
står du på Gulv og taler?
Gå til Sæde i Salen.
Vi vil da prøve,
hvo visest mon være,
Gæsten eller den gamle Taler.

Odin.

10. Ringe Mand,
som til Rigmand kommer,
skal tale klogt eller tie.
Megen Snak
slet ham båder,
når til knarvorn Vert han kommer.

Vavthrudne.

11. Sig du mig, Gagnråd!
da du på Gulvet
vil vise din Kløgt og Kundskab:

Hvad hedder den Hest,
som drager hver Dag
hen over Slægternes Sönner?

Odin.

12. Skinfakse han hedder,
som drager den skære
Dag over Slægternes Sönner;
ypperst blandt Heste
Rejdgoter ham agte;
Glands der går af hans Manke.

Vavthrudne.

13. Sig du mig, Gagnråd!
da du på Gulvet
vil vise din Kløgt og Kundskab:
Hvad hedder den Hest,
som fra Østen drager
Nat over de gode Guder?

Odin.

14. Rimfakse han hedder;
han drager Natten hen
over de gode Guder.
Dråber fra hans Bidsel
dryppe hver Morgen.
Deden kommer Dug i Dale.

Vavthrudne.

15. Sig du mig, Gagnråd!
da du på Gulvet
vil vise din Kløgt og Kundskab:
Hvad hedder den Å,
som skiller Jætternes Æt
fra Gudernes Grund.

Odin.

16. Iving hedder Åen,
som skiller Jætternes Æt
fra Gudernes Grund.
Åben skal den rinde
gennem alle Tider.
Ej kommer der Is på Å.

Vavthrudne.

17. Sig du mig, Gagnråd!
da du på Gulvet
vil vise din Kløgt og Kundskab:
Hvad hedder den Slette,
hvor i Strid skal mødes
Surt og de gode Guder?

Odin.

18. Vigrid hedder Sletten,
hvor i Srid skal mødes
Surt og de gode Guder.

Hundrede Mile
er Marken bred og lang;
den Mark er bestemt til Mødet.

Vavthrudne.

19. Vís er du, Gæst!
gå nu til Jættens Bænk;
lad os tale sammen fra Sædet.
Her i Hallen
vi sætte vort Hoved i Pant,
hvo der visest mon være. —

Odin.

20. Sig for det förste,
hvis dit Sind er víst,
og du véd det, Vavthrudne!
hvordan Jord og höjen
Himmel skabtes.
Véd du det, vise Jætte?

Vavthrudne.

21. Af Ymes Kød
blev Jorden skabt
og af Benene Bjerge,
Himlen af den rimkolde
Jættes Hovedskal,
Bølgen af hans Blod.

Odin.

22. Sig for det andet,
hvis dit Sind er víst,
og du véd det, Vavthrudne!
Hveden kom Månen,
som over Mennesker farer,
og den skinnende Sol?

Vavthrudne.

23. Mundilføre han hedder,
som er Månens Fader
og den skinnende Sols.
Hver Dag de skal
over Himlen vandre,
at År kan måles af Mænd.

Odin.

24. Sig for det tredje,
da de tro dig vís,
og du véd det, Vavthrudne!
Hveden kom Dagen,
som drager over Folket,
samt Nat og Næ?

Vavthrudne.

25. Delling han hedder,
som er Dagens Fader;
Nat er Barn af Nör.

Ny og Næ
skabte de nådige Guder,
at År kan måles af Mænd.

Odin.

26. Sig for det fjerde,
da vís man dig finder,
og du véd det, Vavthrudne!
Hveden kom Vinter
og varme Sommer
vel til de vise Guder?

Vavthrudne.

27. Vindsval han hedder,
som er Vinterens Fader;
Svasud er Somrens.
(Altid de tvende
hvert År skal veksle,
til Guder forgå.)

Odin.

28. Sig for det femte,
da vís man dig finder,
og du véd det, Vavthrudne!
hvo af Aser var ældst
og af Ymes Slægt
i årle Oldtid.

Vavthrudne.

29. Utallige Vintre
för Jorden vorded,
blev Bergelme båren.
Fader til ham
Thrudgelme var,
Ørgelmes Ætling.

Odin.

30. Sig for det sjette,
da vís du synes,
og du véd det, Vavthrudne!
Hveden kom Ørgelme
til Jætters Sönner
först? du forvise Jætte!

Vavthrudne.

31. Fra Elivågerne
Edderdråber stænked.
Det voksed og Jætten vorded.
Derfra er vore Ætter
alle komne;
deraf blev vi hadske i Hu.

---

29. Ørgelme ɔ: Yme.
31. Slutningen af Verset lyder efter nogle Håndskrifter:
men Gnister spruded
fra Sydhjem;
Lue gav Rimen Liv.

Odin.

32. Sig for det syvende,
da vís du synes,
og du véd det, Vavthrudne!
hvordan den bolde Jætte
Börn monne avle,
skönt ingen Kvinde ham elsked.

Vavthrudne.

33. Under Hrimthursens
Aksel mon vokse
Mø og Mand.
Jættens ene Fod
avled med den anden
en sekshov'det Sön.

Odin.

34. Sig for det ottende,
da de alvís dig kalde,
og du véd det, Vavthrudne!
Hvad er det förste, du mindes,
det förste, du véd?
du alvise Jætte!

Vavthrudne.

35. Utallige Vintre
för Jorden vorded,
blev Bergelme båren.

„ Det mindes jeg först.
at den fremvise Jætte
i Båd blev bænket.

Odin.

36. Sig for det niende,
da vís du nævnes,
og du véd det, Vavthrudne!
Hveden kommer Vind,
som farer over Vove?
Ej man ser ham selv.

Vavthrudne.

37. Ligsvælger han hedder,
som sidder ved Himlens Ende,
Jætten i Örneham.
Fra hans Vinger
siges Vinden at komme
over alle.

Odin.

38. Sig for det tiende,
da Guders Skæbne
du véd, Vavthrudne!
Hveden kom Njörd
til Asers Sönner?
Han råder for Templer
og Altre rige?
dog fødtes han ej iblandt Aser.

---

35. Bergelme reddedes i en Båd, da Ymes Blod voldte den store Oversvömmelse.

Vavthrudne.

39. I Vanehjem
vise Guder ham skabte
og gav ham som Gidsel til Aser;
ved Tiders Ende
atter han kommer
hjem til de vise Vaner.

Odin.

40. Sig for det ellevte,
da Guders Skæbne
du véd, Vavthrudne!
Hvordan leve Ejnherjer
i Hærfaders Hal,
til Guder forgå?

Vavthrudne.

41. Alle Ejnherjer
i Odins Gårde
dræbe hinanden hver Dag.

V. 40 gives også således:

Sig for det ellevte,
hvor Ædlinge i Gårde.
dræbe hinanden hver Dag.
Val de kåre*);
fra Kamp de ride;
sidde så som Venner sammen.

*) Val de kåre ɔ: nogle af dem falde i Kampen.

Val de kåre;
fra Kamp de ride;
sidde så som Venner sammen.

Odin.

42. Sig for det tolvte,
hvordan Guders Skæbne
du véd, Vavthrudne!
Om Jætters Runer
og alle Guders
sige du Sandhed,
du alvise Jætte!

Vavthrudne.

43. Om Jætters Runer
og alle Guders
kan sandt jeg sige,
thi jeg har været
i Verdner alle.
Til ni Verdner jeg kom;
nederst ligger Nivlhel.
Did gå de døde fra Hel.

Odin.

44. Meget jeg for,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.

Hvilke Mænd monne leve.
når den mægtige Vinter
har været i Verden.

Vavthrudne.

45. Liv og Livthrase
monne leve i Lön
i Hoddmimesholt.
Morgendug
de have til Mad;
Deden skal Slægter stamme.

Odin.

46. Meget jeg for,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.
Hveden kommer Sol
på den vide Himmel,
når Fenre har slugt den förste?

Vavthrudne.

47. En Datter
skal Solen avle,
förend Fenre den sluger.
Den Mø skal ride
sin Moders Veje,
når Gudernes Slægt forgår.

Odin.

48. Meget jeg for,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.
Hvo er de Møer,
som over Vandene ile?
Vejen de kende så vel.

Vavthrudne.

49. Tre brusende Elve
styrte over Torpet
for Møgthrases Møer.
De eneste Skytsånder
i Verden de ere,
skönt de fostres i Jætters Hjem.

Odin.

50. Meget jeg for,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.
Hvilke Aser råde
for Gudernes Eje,
når Surts Flamme slukkes?

Vavthrudne.

51. Vidar og Vale
bo i Gudernes Gårde,
når Surts Flamme slukkes.

---

49. Meningen er uklar. Møgthrases Møer ere vel Nornerne.

Mode og Magne
skulle Mjölne have,
når Vigne er vejet.

Odin.

52. Meget jeg for,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.
Hvad bliver for Odin
Livets Ende,
når Gudernes Slægt forgår?

Vavthrudne.

53. Ulven skal sluge
Slægternes Fader.
Ham skal Vidar hævne.
I Kamp han Kæverne
kløve skal
på den onde Ulv.

Odin.

54. Meget jeg for,
meget jeg fristede,
meget jeg Magterne prøved.
Hvad sagde Odin
selv sin Sön i Øre,
för paa Bål han bares?

---

51. Vigne ɔ: Odin.

Vavthrudne.

55. Ingen véd,
hvad i årle Oldtid
du sagde din Sön i Øre.
Med dødsens Mund
jeg mælte om gamle Runer
og om Sejrguders Skæbne.
Med Odin jeg skifted
Visdoms Ord.
Du er altid visest af alle.

Grimnes Tale.

Kong Rødung havde to Sönner; den ene hed Agnar, den anden Gejrröd. Agnar var ti Vintre gammel, men Gejrröd otte Vintre. De to roede ud i en Båd med deres Medestænger for at fiske Småfisk; da drev Vinden dem ud på Havet. I Nattens Mörke strandede de mod Landet; de gik da op og fandt en Bonde i en Hytte; der blev de om Vinteren. Bondekærlingen fostrede Agnar, og Bonden Gejrröd og oplærte ham. Da det blev Vår, skaffede Bonden dem et Skib, men da han og hans Kærling fulgte dem ned til Stranden, da talte Bonden hemmeligt med Gejrröd. De fik Medbør og kom til deres Faders Bolig. Gejrröd var foran i Skibet; han sprang op på Land og stødte Skibet ud og sagde: „far du nu i onde Vætters Vold“. Skibet drev ud på Havet, men Gejrröd gik op til Gården og blev der vel modtagen, men hans Fader var dengang død. Da blev Gejrröd tagen til Konge og blev en berömt Mand.

Odin og Frigg sad på Hlidskjalv og så ud over al Verden. Odin sagde: „ser du Agnar, din Fostersön, hvorledes han avler Börn med en Gyge i Hulen, men Gejrröd, min Fostersön, er Konge og råder nu for Landet.“ Frigg siger: „han er så karrig med sin Mad, at han plager sine Gæster, når han synes, at der kommer for mange.“ Odin siger, at det er den störste Lögn, og derom vædde de. Frigg sendte sin Terne, Fulla, til Gejrröd; hun bad Kongen vogte sig, at ikke den vise Mand, der var kommet der til Landet, skulde forgöre ham, og hun sagde, at der var det Kendetegn på ham, at ingen Hund var så glubsk, at den turde springe løs på ham. Det var nu den störste Usandhed, at Kong Gejrröd ikke var gæstfri med sin Mad, og dog lader han den Mand fange, som Hundene ikke vilde gå løs på. Han var klædt i en blå Kappe og kaldte sig Grimne, og mere vilde han ikke sige om sig, skönt han blev spurgt. Kongen lod ham pine, for at få ham til at tale, og sætte mellem to Bål; der sad han otte Nætter. Kong Gejrröd havde da en Sön, der var ti Vintre gammel og hed Agnar efter hans Broder. Agnar gik hen til Grimne og gav ham et fyldt Horn at drikke af og sagde, at hans Fader gjorde ilde i at lade Manden pine, da han var uskyldig. Grimne drak af Hornet; da var Ilden kommen så vidt, at Kappen brændte paa Grimne. Han sagde:

1. Hed er du, Ild!
og altfor vældig,
thi lad os skilles, Lue!
Kjortlen brænder,
skönt op jeg den bærer.
og Flammen fatter min Kappe.

2. Otte Nætter jeg sad
her mellem Ild,
og ingen Mand
Mad mig bød
uden Agnar ene,
der ene skal råde
over Goters Land,
Gejrröds Sön.

3. Hil dig, Agnar!
Held dig byder
Mændenes mægtige Gud.
For én Drik Øl
får aldrig du bedre
Gave til Gengæld.

4. Der er et helligt Land,
som jeg ser at ligge
nær Aser og Alfer.
Dér i Thrudhjem
Thor skal bo
til Guder forgå.

5. Ydale det hedder,
hvor Ull har
sig Sale bygget.
Alfhjem til Frey
gav Guder i årle
Tider til Tandgave.

6. Der er en tredje Gård;
de gode Guder
tækked dens Sale med Sølv.
Valaskjalv hedder Borgen,
den, som sig bygged
en As i årle Dage.

7. Sökkvabæk hedder den fjerde,
hvor svale Bølger
foroven rislende rinde.
Der monne Odin og Saga
alle Dage drikke
glade af gyldne Krus.

8. Gladshjem hedder den femte,
hvor den guldklare
vide Valhal sig strækker,
Der vælger Hroft
hver en Dag
de i Kampen slagne Kæmper.

9. Let det kendes
af dem, som til Odin komme
for hans Sale at se.

Spyd ligge som Lægter,
med Skjolde er Salen tækket,
Brynjer på Bænkene bredt.

10. Let det kendes
af dem, som til Odin komme
for hans Sale at se.
En Ulv hænger
vesten for Udgangen;
en Örn luder derover.

11. Thrymhjem hedder den sjette,
hvor Thjasse bode,
den meget mægtige Jætte.
Nu bygger Skade,
Gudernes skönne Brud,
i sin Faders gamle Gård.

12. Brejdablik er den syvende,
der har Balder
sig Sale bygget
i den Vang,
hvor jeg véd der findes
mindst af Mén.

13. Himinbjörg er den ottende,
hvor Hejmdal råder
for sine hellige Haller.

Der drikker Gudernes Vogter
i sin yndige Gård
glad den gode Mjød.

14. Folkvang er den niende;
der råder Frøja
for Sæder i Sal.
Den halve Val
hun vælger hver Dag;
den halve er Odins Eje.

15. Glitne er den tiende;
paa Guldsöjler den står,
og med skinnende Sølv er den tækket.
Der bor Forsete
de fleste Dage;
mellem stridende Fred han stifter.

16. Noatun er den ellevte;
der har Njörd
sig Sale bygget.
Mændenes herlige
Hersker råder
for sin höje Helligdom dér.

17. Begrot med Ris
og med höjt Græs
er Vidars Land Vide.

Der sidder Odins
Ætling på Hestens Ryg;
han vil hævne sin Fader.

18. Andrhimne lader
i Eldrhimne
Sæhrimne syde.
Det er det bedste Flesk
(men få det kende),
hvoraf Ejnherjer æde.

19. Gere og Freke
mætter den kampvante,
stolte Sejrfader.
Af Vin ene
den våbensmykkede
Odin altid lever.

20. Hugin og Munin
monne flyve
hver Dag over Verden.
For Hugin jeg ængstes,
at ej atter han kommer;
end mer jeg frygter for Munin.

21. Thund tuder,
og i Thjodvitnes
Flod leger Fisken;

altfor stor
tykkes Åens Ström
for Valhals Flok at vade.

22. Valgrind er Gærdet,
som står på Vang,
helligt for de hellige Döre.
Gammelt er Gærdet;
få vide grant,
hvordan det er lukket i Lås.

23. Femhundred Döre
og endnu fyrre
tror jeg på Valhal at være.
Ottehundred Ejnherjer
gå sammen ud ad én Dör,
når de skal ud med Ulven at kæmpe.

24. Femhundred Sale
og endnu fyrre
har, tror jeg, det bugtede Bilskirne.
Af alle Huse, som tækkes
med Tag, jeg véd,
at min Söns er det störste.

---

21. Thund er vel Navnet paa en Å. Thjodvitne ɔ: Folkeulven, er vel Fenre.

25. Hejdrun hedder Geden,
som står ved Hærfaders Hal
og gnaver af Læråds Grene.
Bøtter fylde hun skal
med den skære Mjød;
på den Drik ej skorte det skal.

26. Ejkthyrne hedder Hjorten,
som står ved Hærfaders Hal
og gnaver af Læråds Grene.
Dråber fra hans Takker
i Hvergelme drypper;
Deden går alle Vandes Vej.

27. Sid og Vid,
Søkin og Ejkin,
Svöl og Gunthro,
Fjörm og Fimbulthul,
Rin og Rennande,
Gipul og Göpul,
Gömul og Gejrvimul,
de strömme om Gudernes Sale,
Thyn og Vin,
Thöll og Höll,
Gråd og Gunthorin.

28. Vina hedder en,
en anden Vegsvin,
en tredje Thjodnume:

Nyt og Nöt,
Nön og Hrön,
Slid og Hrid,
Sylg og Ylg,
Vid og Vån,
Vönd og Strönd,
Gjöl og Lejft,
de falde til Mændenes Hjem,
de falde heden til Hel.

29. Körmt og Örmt
og de to Kerløger —
i dem skal Thor vade
hver en Dag,
når han drager til Doms
til Yggdrasils Ask,
thi Asernes Bro
brænder med Lue,
og de hellige Vande hedes.

30. Glad og Gylle,
Gler og Skejdbrime,
Silvrintop og Sine,
Gisl og Falhovne,
Guldtop og Letfod,
på dem ride Aser
hver en Dag,
når de drage til Doms
til Yggdrasils Ask.

31. Tre Rødder sig strække
ad trende Veje
fra Yggdrasils Ask:
Hel bor under den ene,
under den anden Rimthurser,
under den tredje menneskelige Mænd.

32. Ratatosk hedder Egernet,
som rende skal
på Yggdrasils Ask.
Örnens Ord
skal fraoven han bære
og bringe til Nidhug ned.

33. Så er der fire Hjorte,
som med Hoved knejse
og Grenene gnave,
Dåin og Dvalin,
Dunør og Durathro.

34. Flere Orme ligge
under Yggdrasils Ask,
end nogen usnild Tåbe tænker;
Goin og Moin,
de ere Gravvitnes Sönner,
Gråbag og Gravvöllud.
Ovne og Svavne,
tror jeg, skal altid
gnave på Træets Grene.

35. Asken Yggdrasil
Arbejd döjer
mere end Mænd vide;
Hjorten bider foroven,
Askens Side rådner.
Nidhug slider forneden.

36. Hrist og Mist
skal Hornet mig række,
Skeggöld og Skögul,
Hild og Thrud,
Hlökk og Hærfjötur,
Göll og Gejrönul,
Randgrid og Rådgrid
og Reginlejv
byde Ejnherjerne Øl.

37. Årvak og Alsvid
skulle op over Himlen
trætte Solen trække.
Under deres Bove
skjulte de blide Aser
den jernkolde Køler.

38. Svalin han hedder,
som står for Solen,
et Skjold for den skinnende Gud.
Jeg véd, at Bjerge og Brænding
brænde skulle,
når han falder fra.

39. Sköll hedder Ulven,
som følger den strålende Gud
til den skærmende Skov.
Den anden er Hate,
han er Hrodvitnes Sön,
han skal løbe for Himlens lyse Brud.

40. Af Ymes Kød
blev Jorden skabt
og Bølgen af hans Blod,
Bjerge af hans Ben,
Buske af hans Hår
og af Hovedskallen Himlen.

41. Af hans Öjenhår
danned ejegode Guder
Midgård for Mændenes Sönner.
Af hans Hjerne
blev alle de bistre
Skyer skabte.

42. Ulls Huld
og alle Guders
har den, som rörer först ved Flammen,
thi Verdnerne åbnes
om Asernes Sönner,
når Kedlerne komme af Ilden.

---

42. Meningen er ikke tydelig. Måske må Kedlerne flyttes for at Odin kan ses af Aserne — se V. 45.

43. Ivaldes Sönner
gik i årle Dage
Skibladne at skabe,
det bedste af Skibe,
til den skinnende Frey,
Njörds nådige Sön.

44. Asken Yggdrasil
er ypperst af Træer,
Skibladne af Skibe,
Odin blandt Aser,
Slejpne af Heste,
Bilröst af Broer,
Brage af Skjalde,
Håbrok af Høge
og Garm af Hunde.

45. Mit Åsyn har nu Sejrguders
Sönner set;
vel skal nu Frelsen våge.
Alle Aser
skulle nu komme ind
til Øges Bænke,
til Øges Gilde.

46. Grim jeg hed,
Gangler jeg hed,

---

43. Ivalde, en Dværg.
45. Øge må her være Gejrröd. Aserne have nu sét Odin; de komme ind for at frelse ham.

Herjan og Hjælmbærer,
Thekk og Tredje,
Thud og Ud,
Helblind og Höj,

47. Sad og Svipal
og Sangetal,
Hærtejt og Hnikar,
Bilöj, Bålöj,
Bølværk, Fjölne,
Grim og Grimne,
Glapsvid og Fjölsvid.

48. Sidhat, Sidskæg,
Sejrfader, Hnikud,
Alfader, Valfader,
Atrid og Farmaty;
med ét Navn
nævntes jeg aldrig,
mens jeg blandt Folkene for.

49. Grimne de kaldte mig,
her hos Gejrröd,
Jalk hos Armund
og Kjalar dengang,
da Kælker jeg drog,
og Thro på Thinge,
Vidur på Valen,

Oske og Ome,
Jævnhöj og Bivlind,
Göndle og Harbard hos Guder.

50. Svidur og Svidre
hed jeg hos Sökkmime
og skuffed den ældgamle Jætte,
da jeg ene Midvitnes,
den mægtige Söns,
Bane var bleven.

51. Drukken er du, Gejrröd!
For meget du drak.
(Den megen Mjød dig dåred.)
Meget du misted,
da min Hjælp du misted,
alle Ejnherjer og Odins Huld.

52. Meget jeg dig sagde,
men lidet du mindes;
dine Venner volde dig ondt.
Min Vens Sværd
ser jeg ligge
dryppende, dyppet i Blod.

53. Sværdets Egg ham slog;
Ygg ejer Valen;
jeg véd, at dit Liv er ledet.

Strenge ere Diserne.
Nu kan Odin du skue;
kom nu til mig, om du kan.

54. Odin hedder jeg nu;
Ygg hed jeg forhen,
endnu för hed jeg Thund.
Vak og Skilving,
Våvud og Hroftaty,
Gøt og Jalk blandt Guder,
Ovne og Svavne;
alle disse, tror jeg, ere blevne
til mig, den ene. —

Kong Gejrröd sad og havde sit Sværd over sine Knæ og trukket ud til Midten. Men da han hørte. at Odin var der, stod han op og vilde tage Odin fra Bålene. Sværdet slap ham ud af Hånden, og Hjaltet vendte nedad. Kongen trådte til med Foden og faldt fremad, men Sværdet stod tværs igennem ham, og således fik han Bane.

Odin forsvandt da, men Agnar var Konge der længe efter den Tid.

Skirnes Rejse.

Frey, Njörds Sön, havde en Dag sat sig på Hlidskjalv og så ud over al Verden; han så til Jøtunhejm og så der en fager Mø, som hun gik fra sin Faders Hus til Kvindestuen. Deraf fik han stor Hjertesorg. Skirne hed Freys Skosvend; ham bad Njörd at tale med Frey, og Skade sagde:

1. Stå op, Skirne!
gå at skifte
Ord med vort Afkom.
Spörg den vise,
hvem det mon være,
som hans Vrede volder.

Skirne.

2. Visselig onde
Ord jeg venter,
om til Frey jeg sådant siger

og spörger den vise,
hvem det mon være,
som hans Vrede volder. —

3. Sig du det, Frey!
Fyrste blandt Guder!
som jeg vil vide:
Hvi sidder du ene
i de lange Sale
alle Dage, min Drot?

Frey.

4. Hvi skal jeg sige
dig unge Svend
min tunge Trængsel?
Den skinnende Sol
stråler hver Dag,
men aldrig på Ønskerne mine.

Skirne.

5. Så store kan ej
dine Ønsker være,
at ej mig du dem turde betro.
Vi var unge sammen
i årle Tider;
vel tör vi hinanden tro.

Frey.

6. I Gymes Gårde,
der så jeg gange
min elskede Mø;
hendes Arme lyste,
så at alting skinned
höjt i Luft og på Hav.

7. Aldrig elsked
nogen Yngling
mere en Mø,
men ingen Mand,
hverken As eller Alf,
vil, at vi to mødes.

Skirne.

8. Så giv mig da Hesten,
som bærer mig gennem
den mörke, truende Troldild,
og det Sværd,
som selv sig svinger
mod Jætters Æt.

Frey.

9. Jeg giver dig Hesten,
som bærer dig gennem
den mörke, truende Troldild,

og det Sværd,
som selv sig svinger,
når en vís det holder i Hånd.

Skirne til Hesten.

10. Mörkt er det ude;
det er Tid, at vi ile
over fugtige Fjælde,
over Thursers Folk.
Enten frelses vi begge,
eller os begge tager
den onde og vældige Jætte.

Skirne red til Jøtunhejm til Gymes Gårde; der vare glubske Hunde bundne for Ledet af det Hegn, der var om Gerds Sal. Han red derhen, hvor en Kvæghyrde sad på en Höj, og sagde til ham:

11. Sig du mig, Hyrde!
som på Höjen sidder
og vogter alle Veje:
hvordan Ord jeg kan skifte
med den unge Mø
for Gymes glubske Hunde?

Hyrden.

12. Er du død
eller til Døden viet?
Du, som kommer höjt til Hest!

Aldrig du får
et Ord at mæle
med Ymes gode Mø.

Skirne.

13. Når man iler på Rejse
har man andet at göre
end at klynke og klage.
Til én Dag
blev alt mit Liv
og min Skæbne bestemt.

Gerd.

14. Hvad larmende Larm
lyder nu for mig
her i vore Huse?
Jorden ryster,
og rundt omkring os
skælve Gymes Gårde.

En Terne.

15. En Svend er derude.
Af Hest er han stegen.
Gangeren lader han græsse.

Gerd.

16. Byd ham gå ind
at bænkes i Sal
og drikke den dyre Mjød.

Dog jeg det aner,
at ude står
min Broders Bane. —

17. Hvad er det for en Alf
eller Sön af Aser
eller af vise Vaner?
Hvi kom du ene
over den flammende Ild
vore Sale at se?

Skirne.

18. Ej er jeg Alf
eller Sön af Aser
eller af vise Vaner,
skönt ene jeg kom
over den flammende Ild
eders Sale at se.

19. Her har jeg elleve
gyldne Æbler;
dem vil jeg give dig, Gerd!
for Fred at købe,
at Frey du skal agte
for den mest elskede Mand.

Gerd.

20. Elleve Æbler
jeg aldrig tager
for Frier at föje.

---

16. **Med Ordene: „min Broders Bane" sigtes der til, at Frey dræbte Bele, Gerds Broder.**

Ej kan Frey og jeg,
mens i Live vi ere,
bygge sammen i Bo.

Skirne.

21. Jeg byder dig Ringen,
den, som blev brændt
med Odins unge Sön.
Otte jævntunge Ringe
af den dryppe
hver niende Nat.

Gerd.

22. Ej tager jeg Ringen,
om end den blev brændt
med Odins unge Sön.
Ej savner jeg Guld
i Gymes Gårde;
min Fader har fuldtop deraf.

Skirne.

23. Ser du dette Sværd, Mø!
det slanke, med Runer beskrevne,
som jeg holder i Hånden her?
Dit Hoved vil jeg hugge
af fra din Hals,
hvis Du ej til Vilje mig er.

24. Aldrig jeg tåler
med Tvang at nødes
til Frier at föje.
Forvist jeg tror,
at om Gyme dig træffer,
da får I kamplystne at kæmpe.

Skirne.

25. Ser du dette Sværd, Mø!
det slanke, med Runer beskrevne,
som jeg holder i Hånden her?
For dets Egg
segner den ældgamle Jætte,
finder din Fader sin Død.

26. Med Tryllekvist slår jeg;
tvinge jeg skal dig
mig til Vilje, Mø!
Jeg sender dig did,
hvor Mændenes Sönner
siden skal aldrig dig se.

27. På Örnehöj
skal årle du sidde
med Ryg til Verden
og vendt mod Hel.
Mad være dig ledere
end Mændene er
den skinnende Snog.

28. Et Undersyn du vorde,
når ud du kommer;
Hrimne på dig stirre,
alle over dig studse,
mere vidspurgt du vorde
end Guders Vogter.
Glo du kun frem bag Gærde.

29. Vanvid, Lede,
Trolddom, Vildskab;
så øges dig Trængsel og Tårer.
Sæt du dig ned,
så skal jeg dig sige
din svare Skæbne,
din tvefolde Trængsel.

30. Vætter skal Rædsel
dig volde den lange Dag
inde i Jætternes Gårde.
Til Rimthursers Hal
skal i Dagenes Række
du ynkelig krybe,
du ussel kravle.
Gråd skal du få
istedetfor Gammen;
med Tårer skal i Trængsel du leve.

---

28. Hrimne — et Jættenavn.

31. Du skal være en trehovdet
Thurses Kærling
eller ingen Mand eje.
Sorg skal dig slå,
Angst skal dig øde.
Som en Tidsel du være,
der sidder trængt
oppe i Udhusets Tag.

32. Til Skov jeg gik,
til vilde Skov
for Ønskekvist at finde,
og Ønskekvist jeg fandt.

33. Vred er dig Odin,
vred er dig Asernes vældige,
Frey blir dig fjendsk,
du fuleste Mø!
du vandt dig alle
Gudernes grumme Vrede.

34. Hører det, Jætter!
Hører det, Rimthurser
Suttungs Sönner!
selve Asernes Skare!
hvordan jeg forbyder,
hvordan jeg forbander:

---

33. **Asernes vældige** ɔ: **Thor.**

ved Mand skal ej Møen glædes,
Mand skal ej Møen nyde.

35. Hrimgrimne hedder den Thurs,
som dig skal have
nedenfor Liggittrets Led.
Der kan Trælle
ved Træets Rödder
dig Gedevand give.
Ædlere Drikke
aldrig du få!
Slig var din Vilje, Mø!
Slig er min Vilje, Mø!

36. En Rune og trende
Tegn jeg dig rister:
vilde Lyster og Vanvid
og voldsom Uro;
men af jeg dem rister,
som i jeg dem risted,
hvis så det skal ske.

Gerd.

37. Hil dig da, Svend!
Den kolde Kalk jeg dig rækker;
af Fortids Mjød er den fuld.
Dog havde jeg ventet,
at jeg Vaners Ætling
aldrig skulde elske.

---

36. Riste Runerne af ɔ: udslette dem.

Skirne.

38. Om mit Ærind
må alt jeg vide,
för hjem jeg rider heden.
Når vil den mandvoksne
Sön af Njörd
Elskovs Møde du unde?

Gerd.

39. Barre hedder
— vi kende den begge —
den lönlige Lund.
Der mon om ni Nætter
til Njörds Sön
Gerd sin Elskov unde.

Da red Skirne hjem. Frej stod ude og hilste ham og spurgte om Tidende.

40. Sig mig det, Skirne!
för du tager Sadel af Hest
og et Fjed du går frem:
Hvad har du udrettet
i Jøtunheim
mig eller dig til Vilje?

Skirne.

41. Barre hedder
— vi kende den begge —
den lönlige Lund.

Der mon om ni Nætter
til Njörds Sön
Gerd sin Elskov unde.

Frey.

42. Lang er en Nat;
lange ere to;
hvor kan jeg vente i tre?
Ofte en Måned mig
mindre tyktes
end halv en Nat, når jeg higer.

Sangen om Harbard.

Thor kom rejsende fra Østen og kom til et Sund; på den anden Side af Sundet var Færgekarlen med Skibet.

Thor kaldte:

1. Hvo er den Svend blandt Svende,
som står hinsides Sundet?

Færgekarlen.

2. Hvo er den Karl blandt Karle,
som kalder over Vandet?

Thor.

3. Far Du mig over Sundet;
saa føder jeg dig imorgen.
En Kurv har jeg på Bag;
ej gives der bedre Mad.
Jed åd i Ro,
för jeg hjemmefra fór,
Sild og Havre;
så jeg er mæt endnu.

Færgekarlen.

4. Årle holder du Davre
og af det Arbejd dig roser,

Harbard ɔ: Odin. Her modsættes ikke såmeget de mythiske Skikkelser Odin og Thor, som de Sider af Menneskelivet, der repræsenteres af dem: den stolte, eventyrsøgende Kriger (Odin) og den djærve Bonde (Thor).

men intet véd du forud.
Det står trangt til i Hjemmet;
jeg tror, at din Moder er død.

Thor.

5. Det siger du nu,
som synes at være
megen Kummer:
at min Moder er død.

Færgekarlen.

6. Ej ser du ud til at
eje tre gode Gårde.
Barbenet står du;
Landstrygerdragt du bærer;
Bukser har du ikke på.

Thor.

7. Styr herhen med Båden.
Jeg viser dig Sted til Landing.
Hvis er Skibet,
Hvori du ligger ved Land.

Færgekarlen.

8. Hildulv han hedder,
som bød mig her at ligge,
den rådsnilde Helt,
som bor i Rådsøsund.
Ej bød han færge Hestetyve
og Keltringer her,
men gode Mænd
og Folk, som godt jeg kendte.

Sig du dit Navn,
om over Sund du vil fare.

Thor.

9. Mit Navn skal jeg sige,
skönt nu jeg er landflygtig,
og al min Slægt.
Jeg er Odins Sön,
Mejles Broder
og Magnes Fader,
den vældige blandt Guder;
med Vingthor kan her du tale.
Derom spörger jeg nu,
hvad Du mon hedde.

Færgekarlen.

10. Harbard jeg hedder;
sjælden jeg skjuler mit Navn.

Thor.

11. Hvi skulde dit Navn Du skjule,
når du er sagesløs Mand?

Harbard.

12. Om end jeg ej sagesløs var,
skulde jeg vel vide
at forsvare mit Liv
mod en slig som dig,
når ej dødsens jeg var.

---

12. „Når ej dødsens jeg var“ ɔ: når ej Døden var mig bestemt af Skæbnen.

Thor.

13. Ilde tykkes mig om at vade
gennem Vandet til dig
og væde min Kjortel.
Vel skulde jeg lönne din fryndsede Svend
dine spydige Ord,
når over Sundet jeg kom.

Harbard.

14. Her jeg står;
Her venter jeg på dig.
Ej fandt du en hårdere Hals
siden Hrungnes Helfart.

Thor.

15. Du taler om Kampen,
som med Hrungne jeg kæmped,
den stormodige Jætte,
hvis Hoved var af Sten.
Dog måtte han falde
og segne for mig.
Hvad virked du dengang, Harbard?

Harbard.

16. Med Fjölvar jeg var
hele fem Vintre
på den Ø,
som Algrön hedder.
Der vog vi i Kamp
Fjender på Val;

Meget vi prøved;
Mø vi os vandt.

Thor.

17. Hvordan gik det så med jere Kvinder?

Harbard.

18. Vi havde muntre Kvinder,
Når de blot vilde minde os,
vi havde yndige Kvinder,
når de blot vilde elske os.
At Sand de monne
Strikker sno
og grave Grund
i dybe Dal.
Ene blev jeg af alle
ypperst i Råd.
Jeg hvilte hos de Søstre syv,
havde al deres Yndest og Elskov.
Hvad virked du dengang, Thor?

Thor.

19. Jeg dræbte Thjasse,
Den trodsige Jætte.
Alvaldes Söns
Öjne jeg kasted
op på den herlige Himmel.
de ere de bedste Mærker

---

18. **Minde ɔ: kysse. Af Sand de monne Strikker sno ɔ: deres Stræben var til ingen Nytte. 19. Thjasse var en Sön af Alvalde.**

på Gerningerne mine,
som alle Mænd siden skal skue.
Hvad virked Du dengang, Harbard?

Harbard.

20. Megen Elskov med de Møer,
som i Mörket ride;
vendte deres Hu fra deres Husbonder.
Hlebard tyktes mig være
en vældig Jætte.
Ønskekvist han mig gav,
men jeg voldte, at sit Vid han misted.

Thor.

21. Med ond Hu du da lönned
gode Gaver.

Harbard.

22. Det er den ene til Både,
hvad den anden bøder.
Hver sörger for sig i sligt.
Hvad virked du dengang, Thor?

Thor.

23. Østerpå var jeg
og fælded Jætters
onde Brude,
da til Bjerget de gik.
Stor var Jætternes Æt,
hvis de alle leved,
og ingen Mand

vilde bo i Midgård.
Hvad virked Du imedens, Harbard?

Harbard.

24. I Valland var jeg,
på Val jeg færdedes,
hidsede Fyrster;
Fred stifted jeg aldrig.
Odin har Jarlerne,
som falde på Valen,
men Thor har Trællenes Slægt.

Thor.

25. Uligt vilde Du skifte
Flok blandt Aser,
om Evne du ejed som Vilje.

Harbard.

26. Kraft har Thor,
men ej Kækhed i Hjertet.
Ræd i Hu
ind i Handsken du krøb.
Ej tyktes du da at være Thor.
Tvunget af Rædsel
turde Du hverken
hoste eller nyse,
så Fjalar det hørte.

Thor.

27. Fejge Harbard!

Til Hel jeg skulde dig slå,
hvis over Vandet jeg kunde række.

Harbard.

28. Hvi skulde over Vandet du række,
da vi to ere Venner?
Hvad virked du da, Thor?

Thor.

29. Østerpå var jeg
og værned om Åen,
da Svarangs Sönner
ind paa mig søgte;
med Sten de mig slog;
stakket Held de dog havde.
FörSt de måtte
om Fred mig bede.
Hvad virked du dengang, Harbard?

Harbard.

30. Østerpå var jeg
og havde Ordskifte med én;
jeg leged med den linhvide
og holdt lönlige Møder.
Jeg glæded den guldstrålende;
det var Gammen for Møen.

Thor.

31. Da havde du det helt godt med Kvindfolk.

Harbard.

32. Til din Hjælp havde jeg da trængt,
Thor! for at eje
hin Mø så hvid som Lin.

Thor.

33. Den vilde jeg vist dig ydet,
hvis det vel kunde föjet sig.

Harbard.

34. Jeg vilde da have trot dig,
med mindre du sveg min Tillid.

Thor.

35. Ej er jeg slig Hælbider
som gammel Hudsko i Vår.

Harbard.

36. Hvad virked du imedens, Thor?

Thor.

37. Jeg slog Bersærkers
Brude på Læsø.
Ondt havde de bedrevet,
alt Folket dåret.

Harbard.

38. Skam vandt du da, Thor!
Da du Kvinder slog.

---

32. Ironisk sagt.

Thor.

39. Ulvinder var de
og ikke Kvinder.
Mod mit Skib de törned,
som på Strand jeg havde sat.
Med Jernkølle de mig trued
og drev Thjalve på Flugt.
Hvad virked du imedens, Harbard?

Harbard.

40. Jeg var i Hæren;
hid den drog
med hævede Skjolde
at farve Spydsod rød.

Thor.

41. Derom vil du tale,
at du fór med Ufred imod os.

Harbard.

42. Bøde skal jeg dig da
med håndgiven Bøde
efter Voldgiftsmænds Dom,
som vil os forsone.

Thor.

43. Hvor har du nemmet
så spydige Nidord?

---

42. Atter Ironi. Måske „håndgiven Bøde" er ironisk for Slag.

Aldrig jeg hørte
spydigere Ord.

Harbard.

44. Dem har jeg lært
af de gamle Mænd,
som huse i Hjemmets Höje.

Thor.

45. Et godt Navn
Du Gravdysser giver,
når Du kalder dem Hjemmets Höje.

Harbard.

46. Slig jeg dömmer
om slig en Ting.

Thor.

47. Din Ordkløgt vil dig
kun ilde bekomme,
når jeg tager til at vade over Vandet.
Höjere end en Ulv
tror jeg du vil hyle,
når du får af Hamren Hug.

Harbard.

48. Siv har en Horkarl hjemme;
ham skal du gå at søge.
Det Arbejd skal du øve;
det agter jeg for bedre.

---

44. **Han mener de døde.**

Thor

49. Du mæler Mundsvær,
vil, at jeg skal høre det værste.
Du fejge Dødning!
med Lögn du farer.

Harbard.

50. Jeg tror, jeg taler sandt;
du er sén med din Rejse.
Langt var du nu kommet, Thor!
om i Lön du rejste.

Thor.

51. Fejge Harbard!
Helt længe har du sinket mig nu.

Harbard.

52. Aldrig jeg trode,
at Asathor
skulde hindres på Rejse af en Rorkarl.

Thor.

53. Nu råder jeg dig et Råd:
hid du ro med Båden.
Vi vil tie med Trudsel.
Tag mod Magnes Fader.

Harbard.

54. Far du bort fra Sundet!
Ej får du Færge.

Thor.

55. Vís mig da Vejen,
når du ej over Vandet mig vil færge.

Harbard.

56. Det var Synd andet.
Sén er Rejsen.
En Stund er der til Stokken,
end en Stund til Stenen.
Hold så ad Vejen til venstre,
til Verland du når.
Fjörgyn træffer da
Thor, sin Sön;
hun vil vise ham Ætlingernes Veje
til Odins Lande.

Thor.

57. Kommer jeg did idag?

Harbard.

58. Du kommer med Nød og Möje,
når Sol rinder op,
som jeg skönner vil gi' Regn.

Thor.

59. Kort blev nu vor Samtale,
da du kun med Hånsord mig svarer.

Jeg skal lönne dig, at Færgen du nægted,
når vi næste Gang mødes.

Harbard.

60. Far du nu did,
hvor Vætter dig fange.

Sangen om Hyme.

1. I årle Oldtid
Valguder agted
sig til at drikke.
Dyr de toge;
för Gilde de gjorde,
Grene de rysted
og i Offerblod så,
at Øge var den rige.

2. Bjergboen sad der,
glad som et Barn,
tyktes Sön af
en tågeblind Jætte.
Trodsigt Yggs Sön
ham i Öje så:
„Gilde for Aser
du ofte skal göre.“

---

1. Adskilligt her er omtvistet. Meningen er: Guderne udfandt ved hemmelige Kunster (ryste Grene, se i Offerblod), at Øge havde fuldtop af alt og burde göre Gildet. 2. Bjergboen ɔ: Øge. Yggs Sön ɔ: Thor.

3. Ilde tyktes Jætten
om de barske Ord;
derfor stod hans Hu
til Hævn mod Guder.
Han bad Sivs Herre
en Kedel skaffe:
„hvori til jer alle
jeg Øl kan varme“.

4. Ej da mægted
de ædle Guder,
de store Magter,
sligt at skaffe,
indtil fortroligt
Ty mon give
godt Råd i Lön
til Hlorride ene.

Ty.

5. Langt mod Østen
for Elivåger
bor den vise Hyme
ved Himlens Ende.
Min kække Fader
en Kedel ejer:
forvist den måler
en Mil til Bunden.

Thor.

6. Sig, hvordan få vi
den sydende Kedel?

Ty.

Med List, min Ven!
vindes den må.

7. Rask de fore
den Dag frem,
bort fra Asgård,
og til Egil de kom.
De hornede Bukke
i Stald han bragte.
Så gik de til Hallen,
som Hyme ejed.

8. Sönnen fandt Farmor
led at skue;
Hoveder havde hun
hundred og ni.
Men den anden gik
guldstrålende frem;
lysbrynet Kvinde
bar Kruset for Sönnen.

9. „Jætters Ætling!
Eder jeg vil,
I dristige tvende!
under Kedlerne dølge.
Min Elsker er

---

7. Egil ɔ: Bonden, Thjalves og Röskvas Fader. 8. Den anden ɔ: Hymes Hustru, Tys Moder.

ofte mod Gæster
kun lidet venlig
og snar til Vrede“.

10. Sent i Kveld
kom så Hyme,
den vilde Jætte,
hjem fra Jagten.
Ind gik han i Sal;
Isbræer braged;
Skæget om Kæmpens
Kind var frosset.

Hustruen.

11. „Hil Dig, Hyme!
Vær glad i Hu.
Til dine Sale
er Sönnen kommet,
som vi vented hjem
fra den lange Vej.
Med ham følger
den berömte Fjende,
Mændenes Ven;
Véor han hedder.

12. Se, hvor de sidde
under Salens Gavl;
så skjule de sig;
Söjlen dem dække“.

Sønder sprang Söjlen
for Jættens Syn;
den bærende Bjælke
brast i tvende.

13. Fra Bjælken faldt otte
Kedler; kun én
så hårdt var hamret,
at hél den blev.
Frem de gik;
den gamle Jætte
målte med Blikke
sin mægtige Fjende.

14. Held monne ej
hans Hu ham varsle,
da han så Gygens Gru
på Gulvet stande.
Trende Tyre
ud var tagne;
dem bød Jætten
dem at koge.

15. Oksernes Hoveder
hugged de af,
lagde dem i Kedel
for at koges.
Sivs Herre,

---

14. Gygens Gru ɔ: Thor. 15. Siv, Thors Hustru.

för at sove han gik,
åd ene de to
af Hymes Okser

16. Det tyktes Hrungnes
rimgrå Fælle,
at Hlorrides Måltid
var lovlig stort:
„Imorgen Aften
må vi trende
leve af hvad Føde
vi på Jagt kan fange.“

17. Véor vilde
på Vandet ro,
hvis den gæve Jætte
vilde Mading give.

Hyme.

„Gå du til Hjorden,
om du er gæv i Hu,
Du Bjergkæmpers Tvinger!
og tag dig Mading.

18. Det tænker jeg,
at let du tager
Agn til at fiske
af en Okse.“
Brat da Svenden

til Skoven vanked;
en Tyr der stod,
hel sort af Lød.

19. Af Tyren brød
Thursebetvinger
Hovedet foroven
med begge Horn.

Hyme.

„Værre jeg tykkes
nu om dit Værk,
du Køles Styrer!
end om stille du sad“.

20. Bukkenes Herre
bad da Utysket
Havhesten mer ud
på Hav at føre,
men Jætten sagde,
at ham syntes
lidet om
længer at ro.

21. Mægtige Hyme
trak modig Hvaler
op på sin Krog,
to på éngang.
Agter i Stavn

sad Odins Sön,
Véor, og laved
med List sin Line.

22. På Krogen fæstede
Folkets Værn,
Ormens Bane,
Oksens Hoved.
Da gabed over Agn
den af Guder forhadte,
som forneden omgjorder
alle Lande.

23. Kraftigt drog
den djærve Thor
Ædderormen
op til Borde.
Med Hamren han hug
mod Hovedets Fjæld;
ledt det på Fenres
Frænde var.

24. Ulvehyl genlød,
i Grund det tuded,
den ældgamle Jord
skjalv af Angst,
men atter sank
Fisken i Sø.

25. Ej var Jætten munter,

da hjem de roede;
ej han et Ord
ved Åren mælte,
vendte Åren
andetsteds hen.

Hyme.

26. Vil du nu have
det halve Arbejd?
Bær nu Hvalerne
hjem til Boet,
eller bind
vor Bølgebryder."

27. Gik da Hlorride hen
og greb i Stavnen,
svang Havhesten op
med samt dens Øsevand;
ene bar han med Årer
og med Øseske
Brændingens Bryder
til Jættens Bo,
gennem Kløft, hvor Skrænter
med Skov var begrode.

28. Men endnu Jætten
om hvo der var ypperst
— til Trods var han vant —
med Thor vilde stride:

Ej var den stærk,
der forstod at ro,
når ej han Bægret
mægted at bryde.

29. Men da Hlorride havde
Bægret i Hånd,
straks han sønderhug
Stenpillen med Glasset.
Siddende hug han
Söjler over;
dog helt de Bægret
til Hyme bragte.

30. Tilsidst den fagre
Kvinde ham sagde
et venligt Råd,
det eneste, hun vidste:
„Slå mod den forædte
Jættes Isse.
Ej er Bæger så hårdt,
som Hymes Hoved.“

31. Da stemmed sig på Knæ
Bukkenes Styrer,
iførte sig al
sin Asastyrke;
hel blev på Karlen
Hovedskallen,

men den runde
Vingemmer revned.

Hyme.

32. „Megen Rigdom
blev mig røvet,
da Bægret kastes
mig ned for Knæ.
Men Ordet jeg gav,
og aldrig tör det
atter brydes;
den Drik er for bedsk.

33. Nu prøve vi vil,
om vel I mægter
Ølkedlen at bære
af Gården ud.“ —
To Gange prøved
Ty den at rokke;
fast dog stod
Kedlen, som för.

34. Modes Fader
tog fat i Randen;
han trådte gennem
Gulvet i Salen.
På sit Hoved hæved
Sivs Herre Kedlen;

Hankene rasled
ved hans Hæle.

35. Længe de gik,
för éngang
Odins Sön
så sig tilbage.
Da så han fra Klippers
Kløfter i Østen
Hyme med mangehovedede
Hærskarer fare.

36. Fra Skuldrene Kedlen
ned han satte,
svang så Mjölne,
den myrdelystne,
og fældede alle
Fjældenes Jætter.

37. Ej længe de fore,
förend Hlorrides
Buk blev liggende,
lam og halvdød.
Skaglens Løber
var lam på Benet;
det havde den listige
Loke voldet.

38. Men hørt I have
— thi hver, som kender

---

34. Hankene må tænkes som Ringkeder.

til Gudernes Dåd,
véd derom Besked —
hvad Gengæld han fik
af Bonden på Fjældet,
der begge sine Börn
i Bøde gav.

39. Den stærke Thor
kom til Gudernes Thing
og havde Kedlen,
som Hyme ejed.
Godt Øl hos Øge
skal Aser drikke,
hvergang Hörren
høstes pÅny.

---

39. **Hvergang Hörren høstes pÅny** ɔ: **hvert Efterår.** Efter en anden Læsemåde:

hvert År om Vintren, når Ormene dø.

Lokes Ordstrid eller Øges Gilde.

Øge, som også kaldtes Gyme, havde lavet Øl til Aserne, da han havde fåt den store Kedel, som nu er fortalt. Til dette Gæstebud kom Odin og Frigg, hans Hustru. Thor kom ikke, thi han var på Østfart; Siv, Thors Hustru, var der; ligeså Brage og hans Hustru Idun. Ty var der; han var énhåndet; Fenrisulven sled hans Hånd af ham, da den var bunden. Der var Njörd og hans Hustru Skade, Frey og Frøja, Odins Sön Vidar. Loke var der og Freys Tjenere, Byggve og Bøla. Der var mange Aser og Alfer.

Øge havde to Tjenere, Fimafeng og Elde; der var lysende Guld istedetfor Ildslys; Øllet bar sig selv frem, og der var fredhelligt. Man roste meget Øges Tjeneres Flinkhed; det kunde Loke ikke høre på og dræbte Fimafeng. Da rystede Aserne deres Skjolde og opløftede et Råb mod Loke og jog ham ud i Skoven, men selv satte de sig til at drikke. Loke kom tilbage og traf Elde udenfor; til ham sagde Loke:

1. Sig du mig, Elde!
för du et eneste
Fjed går frem:
Hvad Tale derinde
ved Øllet føre
Sejrgudernes Sönner?

Elde.

2. Om deres Våben de dömme
og om Dåd i Kamp,
Sejrgudernes Sönner.
Af Aser og Alfer,
som her inde ere,
er ingen i Ord din Ven.

Loke.

3. Ind vil jeg gå
i Øges Haller
på den Svir at se;
Skælden og onde Ord
bringer jeg Asernes Sönner
og blander dem Mén i Mjøden.

Elde.

4. Véd du, at om ind du går
i Øges Haller
på den Svir at se,
og øser Spot

over de hulde Aser,
så tørre de det af på dig selv.

Loke.

5. Véd du det, Elde!
at om vi to skulle
med Smædeord skændes,
da skal du få
fuldtop af Gensvar,
om formeget du mæler.

Derpå gik Loke ind i Hallen, men da de, som var der, så, hvo der var kommen ind, tav de alle.

Loke.

6. Tørstig jeg her
til Hallen kom
— lang Vej jeg vandred —
for Aser at bede,
om én mig vil unde
en Drik af den dyre Mjød.

7. Hvi tie I, Guder!
og sidde så tvært?
Har jert Mæle I mistet?
Giv mig Sæde
og Plads ved Gildet,
eller viser mig væk.

Brage.

8. Plads ved Gildet
og Sæde dig give
Aserne aldrig.
Vel vide Aser,
hvem de ville
Gammen ved Gildet give.

Loke.

9. Husker du, Odin!
da vi i årle Tider
blandede Blod sammen?
Aldrig vilde
Øl du smage,
når ej for os begge det bares.

Odin.

10. Rejs dig da, Vidar!
og lad Ulvens Fader
være Gæst ved Gildet,
at ikke Loke
os laste skal
her i Øges Hal

Da stod Vidar op og skænkede for Loke, men för Loke drak, hilste han på Aserne:

11. Hil eder, Aser!
hil jer, Asynjer!

og alle hellige Guder!
undtagen den ene As,
som sidder derinde
på Bænken, Brage.

Brage.

12. Hest og Sværd
vil jeg dig skænke;
så bøder dig Brage med Gods,
at ej du skal Aser
Avind gælde.
Væk ej Gudernes Vrede.

Loke.

13. Hest og Armringe —
altid du monne
til begge trænge, Brage!
Af Aser og Alfer,
som er herinde,
er du mest fejg i Fare
og mest sky for Skud.

Brage.

14. Jeg véd, at om ude jeg var,
mens nu jeg mon være
inde i Øges Hal,
da bar jeg dit Hoved
i min Hånd;
helt lidt, må du tro, er det löjet.

Loke.

15. Djærv er du i Sædet;
sligt skal du ej göre,
Brage Bænkepryder!
Gå du og hug,
hvis vred du er.
Den kække agter intet.

Idun.

16. Jeg beder dig, Brage!
ved vore Börn
og alle de elskede Sönner,
at ej Loke du ægger
med lastende Ord
her i Øges Hal.

Loke.

17. Ti du, Idun!
Du er af alle Kvinder
den mest mandlystne;
du favned i hvide,
velvadskede Arme
din Broders Bane.

Idun.

18. Ej ægger jeg Loke
med lastende Ord

her i Øges Hal.
Jeg vil dæmpe Brage,
thi Drikken ham hidser;
ej vil jeg, at I kæmpe i Vrede.

Gevjon.

19. Hvi vil to Aser
i Hal her inde
skændes med sårende Ord?
Ej véd Loft,
at Legen blir ham hård;
ham hade alle Guder.

Loke.

20. Ti du, Gevjon!
Derom vil jeg tale,
hvordan til Lyst dig lokked
den hvide Svend,
da han Smykket dig gav;
han lå nok fast i din Favn.

Odin.

21. Vild er du, Loke!
og uden Vid,
om Gevjons Vrede du vækker.
thi Slægters Skæbne
tilfulde jeg tror hun skönner
så sikkert, som jeg selv.

---

19. Loft ɔ: Loke.

Loke.

22. Ti du, Odin!
Aldrig forstod du
at dömme Mændenes Dåd.
Ofte de sløvere
Sejr du gav,
skönt ej du det skulde.

Odin.

23. Véd du, om de sløvere
Sejr jeg gav,
skönt ej jeg det skulde:
under Jord du var
i otte Vintre,
en komalkende Kvinde; .
der har du Afkom avlet.
Så usselt et Væsen du var.

Loke.

24. Men du drev Sejd
på Samsø,
sysled med Gift som Gyger;
lig en Troldmand du for
over Folket hen;
så usselt et Væsen du var.

Frigg.

25. Aldrig I skulde
om eders Skæbne
sige Sagn til Mænd,
hvad i årle Oldtid
I to Aser virked.
Mænd skal ej tale om svundne Tider.

Loke.

26. Ti du, Frigg!
Du er Fjörgyns Datter;
altid du mandlysten er.
Ve og Vile
lod du, Vidres Hustru!
begge ved Barm dig hvile.

Frigg.

27. Véd du, at om her jeg havde
i Øges Hal
slig Sön som Balder,
da kom du ej ud
fra Asers Sönner;
da blev du Spotter vel slagen.

Loke.

28. Vil du, Frigg!
høre endnu flere

af mine onde Idrætter?
Det råder jeg for,
at ej du ser ride
Balder siden til Sale.

Frøja.

29. Gal er du, Loke!
at om jer lede
Færd du fortæller.
Vel tror jeg, at Frigg
al Skæbne véd,
skönt hun ej selv den siger.

Loke.

30. Ti du, Frøja!
Fuldtvel jeg dig kender;
ej er du fattig på Fejl.
Aser og Alfer,
som ere her inde,
have alle din Elskov nydt.

Frøja.

31. Falsk er din Tunge;
jeg tror, at snart
den dig Vanheld vil volde.
Vrede er dig Aser
og vrede Asynjer;
ynkelig bliver din Udgang.

Loke.

32. Ti du, Frøja!
du falske Hex!
Af Men er der meget ved dig,
siden de blide Guder
traf dig hos din Broder.
Da blev du forfærdet, Frøja!

Njörd.

33. Ej er det et Under,
om Kvinder få Ægtemænd
eller vinde sig Venner,
men Under det er, at den usle
As er kommen herind.
Fordum fødte han Börn.

Loke.

34. Ti du, Njörd!
En Tid mod Øst
du sendtes som Gidsel til Guder,
og Hymes Møer
brugte din Mund til Trug,
hvergang de lod deres Vand.

Njörd.

35. Det er mig en Trøst,
at da langthen jeg drog,
sendt som Gidsel til Guder,

da avled jeg en Sön,
som ingen hader;
en Ædling han tykkes blandt Aser.

Loke.

36. Stop nu, Njörd!
og styr din Tale;
ej længer skjules det skal
Med din Søster
du avled den Sön.
Dog er han ej værre, end man vented.

Ty.

37. Frey er den bedst
af bolde Ryttere
i Asernes Gårde.
Ej bedrøver han Mø
eller Mands Kvinde
og løser af Lænker alle.

Loke.

38. Ti du, Ty!
Du turde vel aldrig
kæmpe en Kamp med tvende.
Det er om din höjre
Hånd jeg vil tale;
fra din Arm sled Fenre den af.

Ty.

39. Hånd mig fattes;
dig fattes Fenre;
begges Savn er svart.
Ej har Ulven det bedre,
som i Bånd
skal bie på Ragnarok.

Loke.

40. Ti du, Ty!
Tænk på din Hustru;
til den Sön, hun fik, var jeg Fader.
Aldrig du arme
fik Alen eller Penge
til Bøde for Brøden.

Frey.

41. Ulv ser jeg ligge
ved Åens Munding,
til Guder forgå.
Snart skal du også
bindes, om ej du nu tier,
du onde Uheldstifter.

Loke.

42. For Guld du købte
Gymes Datter

39. Ulven Fenre er Sön af Loke og Angerbode.

og skænked bort dit Sværd,
men når Muspels Sönner
over Mörkved ride,
véd du ej, Stakkel, hvormed du vil slå.

Byggve.

43. Om Slægt jeg ejed
som Ingunar Frey
og sad så höjt i Hal,
mindre end Marv
jeg dig maled, du Ménkrage!
Hvert Lem i dit Legem jeg brød.

Loke.

44. Hvo er den lille,
som jeg ser logre
og snappe Smuler og slikke?
Altid ved Freys
Ører du er,
og ved Kværn du klynker.

Byggve.

45. Byggve jeg hedder;
Guder og Helte
give mig Ros for min Raskhed.
Her er det min Ros,
at Hrofts Sönner
alle drikke Øl sammen.

Loke.

46. Ti du, Byggve!
aldrig var du bold
til at dele Mad blandt Mænd.
I Bænkenes Strå
var du svær at finde,
når Kæmper yppede Kiv.

Hejmdal.

47. Drukken er du, Loke!
Drikken tog dit Vid.
Lad dog af, Loke!
thi altformegen Drik
volder altid en Mand
at ej han sandser, hvad han siger.

Loke.

48. Ti du, Hejmdal!
I årle Tider
et ledt Liv dig bestemtes.
Med våd Ryg
må du altid vente
og våge, du Guders Vogter.

Skade.

49. Kåd du er, Loke!
men ej længe sådan.

skal du lege med løs Hale,
thi til Klippens Ås
skulle Aser dig binde
med Reb af den rimkolde Söns Tarme.

Loke.

50. Véd du, at om til Klippens Ås
Aser mig binde
med Reb af den rimkolde Söns Tarme,
så var jeg den förste
til blodig Færd,
dengang vi Thjasse tog.

Skade.

51. Og var du den förste
til blodig Færd,
dengang I Thjasse tog,
da skal fra mine Gårde
og fra mine Vange
altid kolde Råd dig komme.

Loke.

52. Lindere i din Tale
var du mod Løvøs Sön,
da du lod til dit Leje mig byde.
Sligt må vi nævne,
når ret vi skulle
opregne alle vore Lyder.

Da gik Siv frem, og skænkede Mjød for Loke i Sølvbægeret og sagde:

53. Hil dig nu, Loke!
og hold ved Sølvkalken;
af Fortids Mjød er den fuld.
Lad hende ene være
blandt Asernes Sönner
uden Lyde og Last.

Han tog ved Hornet og drak.

Loke.

54. Om du det var,
var ene du
kydsk og knibsk mod Mænd.
En jeg dog véd,
så vidt jeg tror
der brød Hlorrides Ægteskab;
og det var den lumske Loke.

Bøla.

55. Fjældene skælve;
på Rejsen sig skynder
fra Hjemmet Hlorride.
Han skaffer Fred
for den frække Spotter,
som ægger Aser og Mænd.

Loke.

56. Ti du, Bøla!
du er Byggves Kvinde,
og megen Men er der ved dig.
Et værre Utyske
kom aldrig til Asers Sönner;
helt skiden du er, du Skøge!

Da kom Thor til og sagde:

57. Ti, du fejge Vætte!
På dig skal min vældige Hammer
Mjölne Munden stoppe.
Dit Hoved jeg hugger
af din Hals;
så er med dit Liv det ude.

Loke.

58. Jordens Sön
i Salen er kommet;
hvi skælder så skrapt du, Thor?
Da er du ej så kæk,
når med Ulv du skal kæmpe,
og han sluger Sejrfader helt.

Thor.

59. Ti, du fejge Vætte!
På dig skal min vældige Hammer

Mjölne Munden stoppe.
Op jeg dig kaster
ad Øster til,
og ingen skal se dig siden.

Loke.

60. Om dine Rejser mod Øst
skulde du aldrig
mæle til Mænd,
siden du sad på Hug
i Handskens Tommeltot;
da tyktes du ej at være Thor.

Thor.

61. Ti, du fejge Vætte!
På dig skal min vældige Hammer
Mjölne Munden stoppe.
Med höjre Hånd
jeg dig hugger med Hrungnes Bane,
så at hvert Ben i dig brydes.

Loke.

62. Jeg tænker, jeg skal leve
så lang en Tid,
om du end høder med Hammer.
Skrappe tyktes dig
Skrymes Remme.
Ej mægted du nå den Mad;
af Sult den stærke forsmægted.

Thor.

63. Ti, du fejge Vætte!
På dig skal min vældige Hammer
Mjölne Munden stoppe.
Hrungnes Bane
til Hel skal dig sende
langt under Liggærdet ned.

Loke.

64. Til Aser jeg sagde,
til Asers Sönner jeg sagde
alt, hvortil min Hu mig hidsed.
For dig ene
jeg ud vil gå;
jeg véd vel, at du slår.

65. Øl laved du, Øge!
men aldrig siden
skal Gilde du göre.
Over alt dit Eje,
som er her inde,
Lue lege
og brænde dig på din Bag.

Men efter dette skjulte Loke sig i Frånang
Fos i en Lakses Lignelse; der tog Aserne han
han lå da bunden med sin Sön Nares Tarm
men hans Sön Narve blev til en Ulv. Skade to
en Edderorm og fæstede den op over Lokes Ansig

fra den dryppede Edder. Sigyn, Lokes Hustru sad der og holdt en Skål under Giften, men når Skålen var fuld, bar hun Giften ud, og imidlertid dryppede Giften på Loke. Da for det sådan i ham, at al Jorden skælvede deraf. Det kaldes nu Jordskælv.

Sangen om Thrym eller: Hamren hentes.

1. Vred var Vingthor,
der han vågned
og Hamren sin
monne savne.
Skæget han rysted;
hans Hovedhår skjalv.
Jordens Sön
søgte omkring sig.

2. Sålunde allerförst
tog han til Orde:
„Mærk du nu, Loke!
hvad jeg mæler,
hvad ingen véd
hverken på Jord
eller i höjen Himmel:
Hamren er stjålen.“

3. Gik de til Frøjas
fagre Bolig.
Der tog til Orde
han først sålunde:
„Vil du mig, Fröja!
Fjerhammen låne,
om jeg min Hammer
måtte hente?"

Frøja.

4. „Jeg gav dig den gerne,
var end den af Guld;
jeg rakte den straks,
og var den af Sølv."

5. Flöj da Loke
— Fjerhammen suste —
ud han flöj
af Asers Gårde,
ind han flöj
i Jætters Hjem.

6. Thrym sad på Höjen,
Thursekongen,
snoede Guldbånd
til Hundene sine,
redte i Mag
Hestenes Manke.

Thrym.

7. Hvad er med Aser?
Hvad er med Alfer?
Hvi kommer du ene
til Jøtunhejm?

Loke.

Ilde er det med Aser,
ilde med Alfer.
Har du Hlorrides
Hammer fjælet?

Thrym.

8. Jeg har Hlorrides
Hammer fjælet
otte Raster
under Jorden..
Ingen Mand
henter den atter,
uden han fører mig
Frøja til Brud.

9. Flöj da Loke
— Fjerhammen suste —,
ud han flöj
af Jætters Hjem,
ind han flöj

i Asers Gårde.
Mødte ham Thor
midt i Gårde
og tog til Orde
allerförst.

10. „Har du orket
dit Ærind at røgte,
sig da i Luften
lange Budskab.
Ofte er det småt
med siddendes Sagn.
og Lögnen råder
i liggendes Tale."

Loke.

11. „Vel har jeg orket
Ærind at rögte.
Thrym har din Hammer,
Thursekongen.
Ingen Mand
henter den atter,
uden han fører ham
Frøja til Brud."

12. Gik de den fagre
Frøja at finde;
tog han til Orde
da allerförst:

„Bind dig, Frøja!
i Brudelin.
Så jævnt vi da age
til Jøtunhejm“.

13. Vred blev Frøja,
og hun fnyste,
så Asers Sal
skælve måtte.
Brisingemen
brast, det tunge.
„Da måtte jeg være
mandlysten Mø,
om med dig jeg aged
til Jøtunhejm.“

14. Mødtes da alle
Aser på Thinge,
til Møde alle
Asynjer gik.
Råd da lagde
de rige Guder,
hvordan de finge
på Hamren fat.

15. Ord tog da Hejmdal,
den hvideste As
— fremvís var han
som Vaner alle —:

„Binde vi Thor
i Brudelin;
Brisingemen
må han tage.

16. Lad ham Nögler
om Lænden klinge
og Kvindedragt
over Knæet falde.
På Brystet vi sætte
brede Stene
og snildelig Håret
sætte vi op.

17. Mælte da Thor
den mægtige As:
„Spotte mig alle
Aser vilde,
om jeg lod mig binde
i Brudelin.“

18. Mælte da Loke,
Løvøsönnen:
„Ti du, Thor!
med sådan Tale.
Snart monne Jætter
i Asgård bygge,
om du din Hammer
ej atter henter.

19. Bandt de da Thor
i Brudelin;
Brisingemen
måtte han tage;
lod de ham Nögler
om Lænden klinge
og Kvindedragt
over Knæet falde.
På Brystet satte de
brede Stene
og snildelig Håret
satte de op.

20. Mælte da Loke,
Løvøsönnen:
„Vel må jeg hos dig
Terne være;
age vi både
til Jötunhejm.“

21. Hjem da bleve
Bukkene drevne,
spændte i Skagler;
— ile de skulde.
Bjergene brast,
Jorden brændte,
Odins Sön
til Jøtunhejm aged.

22. Mælte da Thrym,

Thursekongen:
„Stå op og bred
mig Bænke, Jætter!
Fører mig nu
Frøja til Brud,
Njörds Datter
fra Noatun.

23. Køer med Guldhorn
gå her i Gårde,
sorte Øksne,
Jætten til Gammen;
rig er på Gods jeg,
rig på Gaver.
Frøja, tykkes jeg,
ene mig fattes.“

24. Tidligt på Kvælden
kom de alle;
Øl blev båret
op for Jætten.
En Okse han åd,
otte Laks
og alt Lækkeri,
som for Kvinderne lagdes;
dertil Sivs Mand
drak tre Mål Mjød.

25. Mælte da Thrym,
Thursekongen:

„Hvor så du Brude
hvassere bide?
Ej så jeg Brude
æde så meget
og aldrig Mø
drikke mere Mjød.“

26. Sad der den snilde
Terne ved Siden
og tog til Orde
ved Jættens Tale:
„Intet åd Frøja
i otte Nætter;
så længtes hun hid
til Jøtunhejm.“

27. Han luded bag Linet,
lysted at kysse,
men ud han for
op gennem Salen:
„Hvi ere Frøjas
Öjne hvasse?
Af Öjnene tykkes mig
Ild at brænde.“

28. Sad der den snilde
Terne ved Siden
og tog til Orde
ved Jættens Tale:
„Ej sov Frøja

i otte Nætter;
så længtes hun hid
til Jøtunhejm."

29. Ind kom hin arme
Jættesøster,
om Brudegave
hun bede turde:
Giv af din Hånd
de røde Ringe,
om du vil vinde
Venskab af mig,
Venskab af mig
og alt Huld."

30. Mælte da Thrym,
Thursekongen:
„Bringer mig Hamren
Bruden at vie.
Lægger Mjölne
i Møens Knæ;
vier os sammen,
i Vårs Navn."

31. Lo da Hlorrides
Hu i Brystet;
hård i Sind

30. Vår ɔ: en Gudinde, som våger over Ægteskab.

Hamren han kendte.
Först slog han Thrym
Thursekongen,
knuste så al
den Jætteæt.

32. slog den gamle
Jættesøster,
hende som bad om
Brudegave;
Smæk hun fik
for Skillinger
og Hammerhug
for Ringehob.
Så kom Odins Sön
atter til Hamren.

Alvis' Tale.

Alvis.

1. Bænke de brede;
nu skal Brud med mig
Vejen hjemad vandre.
For Svogerskab har jeg ilet,
det må alle sige;
hjemme mig Hvilen ej røves.

Thor.

2. Hvad er det for en Svend?
Hvi er du så hvid om Næsen?
Lå du i Nat hos Lig?
Lig en Thurs
tykkes du mig at være.
Hel ynkelig Brudgom du er.

Dværgen Alvis vil eje Thors Datter.

Alvis.

3. Alvis jeg hedder;
under Jord jeg bor;
under Sten er mit Sted.
Vognenes Herre
besøge jeg vilde.
Ingen skal bryde sin Ed.

Thor.

4. Jeg vil bryde,
thi for Bruden
får jeg råde som Fader.
Fjærnt var jeg fra Hjemmet,
da hun fæstet dig blev.
Kun jeg blandt Guder kan hende give.

Alvis.

5. Hvad Mand er du,
som over den strålende Mø
tror med Rette at råde?
Du er kun kendt af få,
og de er Fjanter.
Hvo gav dig vel Rigdom og Ringe?

Thor.

6. Vingthor jeg hedder;
vide jeg vandred.

Jeg er Sidgranes Sön.
Ej med mit Minde
skal Ungmøen du eje
og til Fæstemø få.

Alvis.

7. Din Vilje
skal snart jeg vinde
og hende til Fæstemø få.
Heller vil jeg eje
end være uden
den unge snehvide Mø.

Thor.

8. Møens Elskov
ej skal dig negtet
vorde, du vise Gæst!
hvis du kan sige
om alle Verdner
alt, hvad vide jeg vil.

Alvis.

9. Spörg kun, Vingthor!
da dig lyster at vide.
Prøv, hvortil Dværgen duer.
Gennem alle ni Verdener
vandret jeg har;
helt vel jeg alting véd.

Thor.

10. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Sig Navn på den Jord,
som ligger for Slægternes Sönner
i hver en Verden.

Alvis.

11. Jord den hedder hos Mænd,
men hos Aser Fold;
Vaner kalde den Veje,
Jætter Igrön,
Alfer Groende;
Dværge kalde den Dynd.

Thor.

12. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder Himlen,
den höje Himmel,
i hver en Verden?

Alvis.

13. Himmel den hedder hos Mænd,
Hlyrne hos Guder,

Vaner kalde den Vindvæver,
Jætter Ophejm,
Alfer Fagertag,
Dværge Drypsal.

Thor.

14. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder Månen,
som Mændene se,
i hver en Verden?

Alvis.

15. Månen den hedder hos Mænd,
Mylin hos Guder,
Hos Hel det rullende Hjul,
hos Jætter Skynde,
hos Dværge Skin;
Alfer kalde den Årtæller.

Thor.

16. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder den Sol,
som Slægternes Sönner se,
i hver en Verden?

Alvis.

17. Sol den hedder hos Mænd,
Sunne hos Guder.
Dværge kalde den Dvalins Leg,
Jætter Æglo,
Alfer Fagerhjul,
Asers Sönner Alskær.

Thor.

18. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedde de Skyer,
som med Byger er svangre,
i hver en Verden?

Alvis.

19. Sky den hedder hos Mænd,
Skursvanger hos Guder,
Vaner kalde den Vindflod,
Jætter Vandsvanger,
Alfer Værkraft;
hos Hel kaldes den den hyllende Hjælm.

Thor.

20. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne

venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder den Vind,
som videst farer,
i hver en Verden?

Alvis.

21. Vind den hedder hos Mænd,
Våvud hos Guder,
Vaner kalde den Vrinsker,
Jætter Hyler,
Alfer Dønfarer;
hos Hel kaldes den Hvidud.

Thor.

22. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder den stille Luft,
som roligt skal ligge,
i hver en Verden?

Alvis.

23. Stille Luft hedder den hos Mænd,
Lugn hos Guder,
Vaner kalde den Vindslut,
Jætter Ovly,
Alfer Dagslummer;
Dværge kalde den Daghvile.

Thor.

24. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder det Hav,
hvor Mændene ro,
i hver en Verden?

Alvis.

25. Sø det hedder hos Mænd,
Silægje hos Guder,
Vaner kalde det Våg,
Jætter Ålhjem,
Alfer Lagastav;
Dværge kalde det det dybe Hav.

Thor.

26. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder den Ild,
som brænder for Slægternes Sönner,
i hver en Verden?

Alvis.

27. Ild den hedder hos Mænd,
Fune hos Aser,

Vaner kalde den Vag,
Jætter Frek,
Dværge Forbrænder;
hos Hel den hedder Hrödud.

Thor.

28. Sig mig, Alvis!
alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder den Skov,
som vokser for Slægternes Sönner,
i hver en Verden?

Alvis.

29. Skov den hedder hos Mænd,
Slettens Manke hos Guder;
hos Hel kaldes den Höjtang,
hos Jætter Ildfader,
hos Alfer Fagergren;
Vaner kalde den Vånd.

Thor.

30. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd:
Hvad hedder Natten,

som Nör behersker,
i hver en Verden?

Alvis.

31. Nat den hedder hos Mænd,
Njol hos Guder
Grime hos gode Vaner,
hos Jætter Ulys,
hos Alfer Sövngammen;
Dværge kalde den Drömvæver.

Thor.

32. Sig mig, Alvis!
Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd.
Hvad hedder den Sæd,
som Slægternes Sönner så,
i hver en Verden?

Alvis.

33. Byg den hedder hos Mænd,
Bar hos Guder,
Vaner kalde den Vækst,
Jætter Æde,
Alfer Lagastav;
hos Hel den kaldes Hængeax.

Thor.

34. Sig mig Alvis!

Alle Slægters Skæbne
venter jeg, Dværg! at du véd.
Hvad hedder det Øl,
som Ætternes Sönner drikke,
i hver en Verden?

Alvis.

35. Øl det hedder hos Mænd,
hos Aser Bjor;
Vanerne kalde det Vejg,
Jætter Klardrik;
Mjød det hedder hos Hel
og Sumbl hos Suttungs Sönner.

Thor.

36. I ét Bryst
aldrig jeg så
mer Kløgt og Kundskab.
Med stor Svig
blev du dog svegen.
Oppe er du, Dværg! i Dagslys;
Sol skinner i Sal.†)

---

†) Thor har altså med sine Spörgsmål holdt Dværgen sålænge tilhage, at han ved Solskinnet bliver til Sten.

Sangen om Vegtam eller Balders Drömme.

1. Mødtes da alle
Aser på Thinge,
alle Asynjer
gik til Ordstævne.
Råd da lagde
de rige Guder
alt om Balders
onde Drömme.

2. Op stod Odin,
den gamle Ordfører.

Mellem 1 og 2 indskydes i nogle Håndskrifter følgende nyere Vers:

1. Så svar en Dröm
om Guden svæved;
Held i Sövne
syntes svundet.
Guder spurgte
fremvise Spådomme,
om det monne
Ondt forkynde.

2. Spådomme svared,
at Ulls Slægtning
var dødsens, af alle
den mest elskede.
Sorg det voldte
Frigg og Svavne
og de andre Guder.
Råd de ypped.

2. Svavne ɔ: Odin.

Sadlen fæsted
han om Slejpne;
red han da døden
ned til Nivlhejm.
Hunden han mødte,
som kom fra Hel.

3. Blodig var den
foran på Brystet,
(på mordgrisk Kæft
og på hængende Kæve.
Den gøed ham imøde
og gabed svart);
ad Galdrens Fader
den glammed længe.
Red da Odin
— Markerne runged —,
kom så til Hels
höje Hus.

4. Da red Odin
østen for Dören,
der hvor han vidste

---

3. Ud skulde sendes
alle Ånder
om Fred at bede
og ej Balder at skade;
alle Eder svores
ham at skåne.
Frigg tog alskens
Ed og Fæste.

4. Valfader frygter,
at alt var ej vel,
at de gode Ånder
havde Afsked taget.
Aser han kalder,
Råd af dem kræver.
Der blev ved Målstevnet
meget mælet.

Vølvens Gravhöj.
Der for den vise
han Valsang kvad,
(mod Nord han skued,
Stave lagde,
Sange sagde,
Sandsagn begjæred),
til nødig hun sig rejste
og Ligord nynned.

5. „Hvo er den Mand
— ej jeg ham kender —
som kalder mig mødige
op fra Mulde?
Sne føg på mig
Regnen slog mig,
Dug drev over mig —
død var jeg længe.

Odin.

6. Vegtam hedder jeg,
Sön af Valtam,
så vís på Verden,
som du er vís på Hel.
For hvem ere Bænke
bredte med Ringe,
prægtige Sæder
smykkede med Guld?

Vegtam ɔ: Odin.

Vølven.

7. Her for Balder
brygget er Mjøden,
den skære Drik
— Skjoldet den dækker.
Mægtige Aser
må fortvivle.
Nødig talte jeg;
nu vil jeg tie.

Odin.

8. Ej tie du, Vølve!
thi jeg vil spörge,
til alt jeg véd.
End vil jeg vide:
Hvo monne Balders
Bane blive
og røve Odins
Ætling Livet?

Vølven.

9. Hid bærer Höd
den höje berömte
Gud. Han Balders
Bane vorder
og røver Odins
Ætling Livet.

---

9. Höd volder, at Balder kommer til Hel. Hid ɔ: til Hel.

Nødig talte jeg;
nu vil jeg tie.

Odin.

10. Ej tie du, Vølve!
thi jeg vil spörge,
til alt jeg véd.
End vil jeg vide:
Hvo giver Höd
Hevn for Had?
Hvo skal Balders Bane
på Bålet bringe?

Vølven.

11. Rind føder Vale
i Vestens Sale.
Den Sön af Odin
skal natgammel slå.
Hånd han ej tor
eller Hoved kæmmer,
för Balders Fjende
på Bål han bærer.
Nødig talte jeg;
nu vil jeg tie.

Odin.

12. Ej tie du, Vølve!
thi jeg vil spörge,

til alt jeg véd.
End vil jeg vide:
Hvo er de Møer,
som efter Tykke monne
græde og kaste mod Himlen
Halsenes Slør?

Vølven.

13. Ej er du Vegtam,
som jeg ménte;
heller er du Odin,
den gamle Ordfører.

Odin.

Ej er du Vølve
eller vís Kvinde;
heller er du trende
Thursers Moder.

Vølven.

14. Hjem ride du, Odin!
rask og frejdig. —
Da först vække du
Vølven atter,
når Lænker løsnes
brat om Loke,
når Verden raver
i Ragnarok.

Sangen om Rig.

Så sige Mænd i gamle Fortællinger, at en af Aserne, som hed Hejmdal, for på Rejse langs med en Strand ved Søen; han kom til et Bo og kaldte sig Rig. Om dette Sagn fortælles i dette Kvæde.

1. Engang gik
ad grönne Stier
den ældgamle, stærke,
kyndige As.
Vældig og rask
vandrede Rig.

2. Videre gik han
midt ad Vejen.
Til et Hus han kom.
Lukket var Lågen.
Ind han gik.
Ild var på Gulvet;
et gråhærdet Ægtepar
sad ved Arnen,
Å og Edda
med Hætte om Hoved.

3. Rig forst od
dem Råd at give;
så han sig midt
på Bænken satte,
og til begge Sider
sad Salens Folk.

4. Da tog Edda
så dröj en Lev,
tung og tyk,
med tætte Såer.
Mad bar hun frem
midt på Borde.
Suppe i Bolle
på Bord hun satte.
En søden Kalv
var den bedste Sulmad.

5. Rig forstod
dem Råd at give.
Op han da stod
for til Sengs at gå.
Midt paa Lejet
han sig lagde;
til begge Sider
lå Salens Folk.

6. Så blev han der
tre samfulde Nætter,
gik saa videre
midt ad Vejen.

Ni Måneder
mon forløbe.

7. Et Barn fik Edda;
med Vand de det øste;
sort var det i Huden.
Træl lod de det hedde.

8. Drengen voksede;
vel han trivedes.
På Hænderne havde han
rynket Hud,
knuddrede Knoer
og tykke Fingre.
Fælt var hans Ansigt,
Ryggen ludende
og Hælene lange.

9. Snart han lærte
sin Styrke at prøve,
Bast at binde,
Byrder berede;
end bar han Ris til Huse
den hele Dag.

10. Til Gården kom
en Pige gående.
Sårede var Fødderne;
Armen var solbrændt;

Næsen var böjet.
Thy hun nævntes.

11. Midt på Sædet
hun sig satte,
og hos hende sad
Husets Sön.
De snakked og hvisked,
og Seng sig redte
Træl og Thy
i de tunge Dage.

12. Börn de fik
og i Glæde de bode.
Jeg tror, de héd
Hrejm og Fjosne,
Klu og Klegge,
Kefse, Fulne,
Drumb og Digvald,
Drött og Hösve,
Lut og Leggjald.
Gærder de lagde,
Marker de gøded
og var glade ved Svin;
Geder de vogted
og Törv de grove.

13. Døttrene vare
Drumbe og Kumbe,
Ökkvinkalve,

Arinnevje,
Ysje og Ambåt,
Ejkintjasne,
Tötryghypje
og Trönubejne.
Deden er avlet
Trællenes Ætter.

---

14. Vandred da Rig
ad de rette Veje
og kom til en Hal.
Dören stod på Klem.
Ind han gik;
Ild var på Gulvet.
Et Ægtepar sad der
og sysled med Arbejd;
Ave og Amma
Huset ejed.

15. Manden snitted
en Stok til Væven,
Skæget var plejet;
fra Panden faldt Håret.
Skjorten sad stram;
på Gulv stod Kisten.

16. Kvinden sad der
og svinged sin Rok,

i vidtbredt Favn
bar hun Uld på Væven.
Slør var på Hovedet,
Særk for Barmen,
en Dug om Halsen,
på Akslerne Knapper.

17. Rig forstod dem
Råd at give;
så han sig midt
på Bænken satte,
og til begge Sider
sad Salens Folk.

18. Da tog Amma . . .*)

19. Rig forstod dem
Råd at give;
op stod han fra Bord
for til Sengs at gå.
Midt på Lejet
han sig lagde;
til begge Sider
lå Salens Folk.

20. Så blev han der
tre samfulde Nætter,
gik så videre

*) Skildringen af Måltidet er her udfalden.

midt af Vejen.
Ni Måneder
mon forløbe.

21. Et Barn fik Amma;
med Vand de det øste.
Karl de det kaldte.
Rød af Hår og Kinder
i Lin blev han svøbt.
Hans Öjne spilled.

22. Drengen voksede;
vel han trivedes,
lærte Øksne at tæmme,
Plov at tømre,
Huse at danne
og dertil Lader,
Karrer at lave,
Plov at køre.

23. Hjem de aged en Mø
med Nögler ved Midje
i Gedeskindskjortel;
med Karl de hende gifted.
Snar hun hedder;
under Lin hun sig satte.
Der de da bode
og Ringene delte,

---

23. Ringene ɔ: Ejendommen.

Lagner bredte,
satte Bo.

24. Börn de fik,
og i Glæde de bode:
de hed Hal og Dreng,
Höld, Thegn og Smed,
Bred og Bonde,
Bundenskæg,
Bo og Bodde,
Bratskæg og Segg.

25. End hed Døttrene
med andre Navne:
Brud og Svanne,
Svarre, Sprakke,
Fljod, Sprund og Viv,
Fejma og Ristil.
Deden er komne
Karlenes Ætter.

---

26. Deden gik Rig
ad de rette Veje.
Til en Sal han kom;
mod Syd vendte Dören.
Åben den stod;
en Ring sad i Stolpen.

27. Ind han da gik;
Gulvet var strøt.
Et Ægtepar sad der,
så hinanden i Öje,
— Fader og Moder —
med Fingrene leged.

28. Husfader sad
og snode en Streng,
Elmen han böjed,
Pile skæfted.
Husfruen sad
og så på sine Arme,
strøg Klædningen glat
og snörede Ærmer.

29. Med Hovedtöj hun knejste;
på Barm sad Halssmykket;
langt var Slæbet,
Særken blåstribet;
Brynet var klarere,
Brystet lysere,
Halsen skærere
end den rene Sne.

30. Rig forstod
dem Råd at give;
så han sig midt
på Bænken satte,

og til begge Síder
sad Salens Folk.

31. Da tog Moderen
den mønstrede Dug,
bredte den hvide
Hördug over Bordet.
Derpå tog hun
de tynde Brød,
lagde de hvide
Hvedebrød på Dugen.

32. Fulde Skåler,
sølvbeslagne,
stegte Fugle
og Flæsk hun bragte.
Der var Vin i Kanden
og kostbare Bægre.
De drak og talte,
mens Dagen helded.

33. Rig forstod dem
Råd at give.
Da rejste sig Rig
og redte sit Leje.
Midt på Lejet
han sig lagde;
til begge Sider
lå Salens Folk.

34. Saa blev han der
tre samfulde Nætter,
gik så videre
midt ad Vejen.
Ni Måneder
mon forløbe.

35. Moder fødte en Svend,
som i Silke hun svøbte.
Med Vand de ham øste;
Jarl lod de ham hedde.
Lyst var hans Hår,
lyse hans Kinder,
skarpt var Öjet
som Ormens Afkoms.

36. Jarl vokste op
der i Hjemmet;
Spyd han svang,
Strænge han snode,
Elm han böjed,
Pile skæfted,
Spydet slynged.
Landser svang,
red på Heste,
hidsed Hunde,
Sværde svang,
i Vandet svømmed.

37. Fra Skovens Rige
Rig kom vandrende,
Rig kom vandrende
og Runer ham lærte.
Sit Navn han ham gav,
sin Sön han ham nævned
og bød ham eje
Arv og Lande,
Arv og Lande
og ældgamle Bygder.

38. Fra Hjem ad mörke
Skov red Jarl,
over rimklædte Höjder,
til Hallen han fandt.
Da svang han Landsen
og rysted Spæret,
spored Hesten
og Sværdet svang.
Drab han voldte,
så Vangen rødmed,
Fjender han vog
og Land sig vandt.

39. Så råded han ene
for atten Boer.
Gods han delte;
til alle han gav
kostelige Smykker
og slanke Heste;

Rigdom han spredte,
hug Ringen sønder.

40. Sendemænd ad våde
Veje aged;
til en Hal de kom,
hvor Herse bygged.
En Mø han ejed,
midjeslank,
hvid og vís,
den væne Erna.

41. Til hende de fried,
og hjem hende førte.
Med Jarl de hende gifted;
under Lin hun gik.
Sammen de bygged
og Slægten øged;
deres Alder de nød
og elsked hinanden.

42. Bur var den ældste
og Barn den anden;
Jod og Adel,
Arve, Afkom,
Nid og Nidjung,
Sön og Svend
lærte at svømme
og Brætspil lege.

Knud hed én;
Kon var den yngste.

43. Op dér voksede
Jarlens Sönner;
Heste de styred,
Skjolde de böjed,
Pile de skrabed,
Sværde de svang.

44. Men den unge Kon
kendte til Runer,
Tidsruner
og Aldersruner.
Dertil han mægted
Mænd at bjerge,
Sværdsodder døve,
Sø at lægge.

45. Fuglesang lærte han,
Ildsluer at lægge,
Sind at dulme,
Sorger at dysse;
Styrke han ejed
som otte Mænd.

46. Med Rig Jarl han
om Runer stredes
og Kunster øved;
Kon var visest.

Sådan han vandt,
at han altid siden
Rig blev kaldt
og Runer kendte.

47. Unge Kon red
gennem Krat og Skove;
Spyd han slynged
og Småfugle jog.

48. Kvad da en Krage,
som sad på Kvist:
„Skal du, unge Kon!
efter Småfugle jage?
Heller du skulde
på Heste ride,
svinge Sværde
og Hæren slå.

49. Dan og Danp
eje dyre Haller
og bedre Odel,
end I besidde.
Fuldtvel de kunne
paa Kølen ride;
Sværd de kende
og Sår de slå."

Digtets Slutning er ufuldstændig. Man ser, at Rigs Æt sættes i Forbindelse med de ældgamle Konger af Navnet Dan. Efter Snorre var Dan Mikillate Rigs (ɔ: Kons) Sönnesön.

Sangen om Hyndla.

Frøja.

1. „Vågn op, o Mø!
vågn, min Ven,
Søster Hyndla,
som bor i Hulen.
Nu råder Mörket,
og vi skal ride
til det höje Valhal,
til den hellige Bolig.

2. Hærfader vil vi bede
i vor Hu at bo;
til Lön han giver
Guld til sit Følge.
Han gav Hermod
Hjælm og Brynje,
og Sigmund gav han
det skarpe Sværd.

---

1. Frøja kommer med den unge Ottar til Vølven Hyndlas Bolig. Ottar er omskabt til en Galt, som Frøja rider på.
2. I vor Hu at bo ɔ: at være os nådig.

3. Sejr giver han Sönnerne
og somme Rigdom,
mange Veltalenhed,
Mændene Rigdom,
Krigerne Medbør,
Skjaldene Syner,
mangen Kæmpe
Mod og Manddom.

4. Til Thor vil hun blote
og ham bede,
at han altid vil
huld dig være,
skönt ilde ham huer
Jættens Møer.

5. Tag nu din Ulv
ud af Stalden
og lad ham gå
med Galten min."

Hyndla.

„Sén er din Galt
til Gudvej at træde;
ej vil jeg sadle
min stolte Ganger.

---

4. Hun ɔ: jeg, Fröja.

6. Falsk er du, Frøja!
at du mig frister
og sådan på os
med Öjne skuer;
Din Elsker er skjult
i Galtens Skikkelse,
Ottar den unge,
Instejns Sön.“

Frøja.

7. „Du er en Dåre, Hyndla!
Jeg tror, du drömmer,
når du mener, at i Hammen
en Mand sig dølger,
i den glindsende Galt
med gyldne Børster,
i Kampens Svin,
som de kløgtige Dværge
Dåin og Nabbe
dannet have.

8. Lad os tale fra Sadlerne.
Vi skulle sidde
og mæle Ord
om Fyrsters Ætter,
om de gæve Mænds,
som fra Guder stammed.

9. Ottar den unge
og Anganty

strides om Arv
af de vælske Skatte.
Så må vi det föje,
at den unge Fyrste
får efter Frænder
sin Fædrenearv.

10. Et Alter han bygged mig
op med Stene
— ret som Glas
monne Stenene glindse —
rødt Oksers friske
Blod der rinder;
altid Ottar
Asynjer trode.

11. Nævn du nu alle
de gamle Ætter
og de fordum
fødte Slægter:
nævn mig Skjoldunger,
nævn mig Skilvinger,
nævn mig Ødlinger,
nævn mig Ylvinger,
nævn mig de fribårne,
nævn mig de adelbårne,
de ypperste Mænd
i Midgårds Bo.“

Hyndla.

12. „Du er, Ottar!
Sön af Instejn,
og Instejn var Sön
af Alv den gamle,
Alv af Ulv,
Ulv af Sævar,
men Sævar var Sön
af Svan den røde.

13. Moder din
var guldsmykket Mø;
Hledis hed
den höje Præstinde.
Frode var hendes Fader
og Friant hendes Moder.
Herskere var alle
Ættens Mænd.

14. Åle var forhen
ypperst blandt Mændene
og Halvdan fordum
höjest blandt Skjoldunger;
vide spurgtes de Slag,
som Heltene sloge;
hans Værker rygtedes,
såvidt Himlen sig hvælver.

15. Ømund var hans Måg,
den ypperste Mand;
Sigtryg slog han

med svale Egge.
Almvejg han ægted,
den ædle Kvinde.
De avled og ejed
atten Sönner.

16. Deden stamme Skjoldunger,
deden Skilvinger,
deden Ødlinger,
deden Ylvinger,
deden de fribårne,
deden de adelbårne,
de ypperste Mænd
i Midgårds Bo:
det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

17. Hildigun var
hendes Moder,
Barn af Svåva
og Søkongen.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!
Vel bör det mærkes.
Vil mere du vide?

18. Dag ejed Thora,
Moder til Drenge;
i den Æt avledes
de ypperste Kæmper:
Fradmar, Gyrd

og begge Freker,
Åne, Jøsurmar,
Alv den gamle.
Vel bör det mærkes.
Vil mere du vide?

19. Ketil var deres Ven,
Klyps Arving,
Moders Fader
til Moder din;
Frode fødtes
för end Kåre,
og Alv blandt Brødrene
ældst mon være.

20. Næst var der Nanna,
Nøkkves Datter;
hendes Sön
var din Faders Slægtning.
Det er Oldtids Slægtskab,
men end ældre jeg véd.
Jeg kendte både
Brodd og Hörve.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

21. Isolv og Åsolv,
Sönner af Ølmod
og af Skurhild,
Skekkils Datter:
fra mange Ædlinge

skal din Æt du regne.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

22. Gunnar med Skjoldet,
Grim den Plovsmed,
Thore med Jernskjold,
den gabende Ulv.

---

23. Hervard, Hjörvard,
Hrane, Anganty,
Bue og Brame,
Barre og Rejvne,
Tind og Tyrving
og tvende Haddinger.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

24. Østpå i Bolm
bårne vare
Arngrims og
Øfuras Sönner.
Ondt da voldte
Bersærkers Vildhed
over Lande og Hav,
som om Luen rased.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

25. Jeg kendte både
Brodd og Hörve,
raske Hirdmænd
hos Rolf den gamle.
Alle de stammed
fra Jörmunrek,
Sigurds Måg,
— lyt til min Saga! —
den vilde Kæmpes,
som Favne vog.

26. Den Fyrste var
en Ætling af Völsung;
Hjördis stammed
ned fra Hrødung
og Ølime
fra Ødlingers Æt.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

27. Gunnar og Høgne
var Gjukes Arvinger;
så var og Gudrun,
deres Søster.
Ej var Guthorm
af deres Æt;
dog var han Broder
til begge hine.

---

27. Guthorm var Halvbroder til Gunnar og Högne.

Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

28. Harald Hildetand
fødtes Hrørek
Slöngvanbøge;
Sön var han af Ød.
Ød den rige
var Ivars Datter,
men Radbard var
Fader til Randve.
Af Guder signede
var de gæve.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

---

29. Elleve i Tallet
Aserne vare,
da Balder segned
på Dødningbålet.
Vale viste sig
værdig at hævne det;
brat han Broderens
Bane slog.
Det er alt din Æt,
Ottar Tåbe!

Versene 29—41 synes at være satte ind i dette Digt ved en Fejltagelse og at have dannet en Del af et andet Digt, kaldet „den kortere Vølvespådom."

30. Balders Fader
var Burs Arving.
Frey ejed Gerd;
hun var Gymes Datter,
af Jætters Æt,
født af Ørbode.
Dertil var Thjasse
deres Frænde;
prægtigt var hans Skrud;
Skade hed hans Datter.

31. Meget jeg dig siger,
og mere jeg mindes.
Vi vogte over Ordet.
Vil mere du vide?

32. Hake var bedst
af Hvednas Sönner,
og Hjörvard var
Hvednas Fader.
Hejd og Hrosthjov
vare Hrimnes Börn.

33. Alle Vølver
stamme fra Vidolv;
alle Troldmænd
er Vilmejds Æt;
alle Sejdmænd
er Svarthøveds Sönner;
alle Jætter
er Ymes Æt.

34. Meget jeg dig siger,
og mere jeg mindes.
Vi vogte over Ordet.
Vil mere du vide?

35. En blev født
i årle Tider;
Kraften blev øget
for Guders Ætling.
Jættemøer ni
ved Jordens Rand
fødte den væbnede,
vældige Gud.

36. Meget jeg dig siger,
og mere jeg mindes.
Vi vogte over Ordet.
Vil mere du vide?

37. Gjalp ham fødte,
Grejp ham fødte,
Ejstla ham fødte
og Ørgjava,
Ulvrun ham fødte
og Angöja,
Imd og Atla
og Jernsakse

---

35. Thor er født af ni Jettemøer.

38. Vækst han tog
af Jordens Vælde,
af den svale Sø
og det sonende Blod.

39. Mere jeg dig siger,
og mere jeg mindes.
Vi vogte over Ordet.
Vil mere du vide?

40. En Ulv avled Loke
med Angerbode;
selv fødte han Slejpne
ved Svadilfare.
Et Uhyre tyktes
rædsomst af alle;
det var et Barn
af Bylejsts Broder.

41. Loke fandt
et ved Luen halvstegt
Kvindehjerte,
og til Kvinde blev han.
Da undfanged Loke
ved den onde Mø.
Derfra stamme alle
de onde Kvinder.

---

40. Dette Uhyre er Midgårdsormen Bylejsts Broder ɔ: Loke.
41. Dette Vers er meget dunkelt og Teksten usikker. Det synes, at Loke har skiftet Natur ved at spise et halvstegt Kvindehjerte.

42. I Bølger slår Havet
mod selve Himlen
og strömmer ind over Land;
Luftkredsen forgår.
Deden komme Snefog
og snare Vinde.
Da er det Skæbnens Råd,
at det ej skal regne.

43. Én blev født,
den störste af alle;
han fik Vækst
af Jordens Vælde.
Han er herligst
af Herskerne alle,
en Ven af Siv
og af alle Slægter.

44. Da kommer en anden,
som end er större;
hans Navn jeg vover
dog ej at nævne.
Få skue længer
frem i Tiden
end til Odins
Møde med Ulven."

---

42. — at det ej skal regne — men sne og fryse.
43. En ɔ: Thor.

Frøja.

45. „Giv nu Mindets
Øl til Galten,
at han alle
de Ord må huske,
din hele Tale
om trende Morgener,
når han og Anganty
deres Ætter skal tælle."

Hyndla.

46. „Drag din egen Sti;
mig lyster at sove.
Lidet Venskab
må af mig du vente.
Ude du løber
ved Nattetid, Elskede!
ret som en Ged
efter Bukke render.

47. Efter Od du løb,
syg af Attrå,
men flere Elskere
have dig favnet.
Ude du løber
ved Nattetid, Elskede!
ret som en Ged
efter Bukke render."

---

45. Galten ɔ: Ottar.

Frøja.

48. „Ildens Skin
jeg om Skovkvinden lægger.
Ej skal du komme
ud herfra.“

Hyndla.

49. „Ild ser jeg brænde
og Jord at flamme.
Mangen må løse
sit Liv af Vånde.
Bær nu Ottar
Øl til Hånde.
Det er blandet med Edder;
Ondt det ham varsler.“

Frøja.

50. „Dit onde Varsel
skal intet virke,
Jættekvinde!
om end ilde du spår.
Drikke han skal
den dyre Drik.
Alle Guder
skal Ottar skærme.“